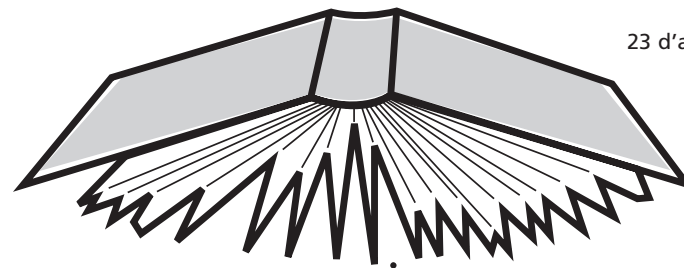

Sant Jordi 2008

núm. 11
23 d'abril de 2008

j
g
h
r
a
t
h
e
b
ñ
f
b
r
j
g
g
b
r
a
h
a
t
h
a
j
y
k
r
j
g
g
b
k
e
ñ
g
s
f
b
w
e
g
g
b

núm. 11

23 d'abril de 2008

Recepció d'originals:

Montserrat Molinos Vallès
mmolinos@imas.imim.es

Coordinació editorial:

Comunicació i Atenció a l'Usuari

Agraïments:

A l'equip de nt Salut

Impressió:

Comunicació Gràfica Europea, S.L.

Dipòsit Legal:

Aquest llibre ha estat realitzat pels
treballadors de l'IMAS

Gràcies a tots

NARRATIVA

7 BÈSTIES I

11 HIMNE

Rafael Aguiló Espases
Hospital del Mar

17 ¡TODO LO BELLO ESTÁ EN TI!

M. Carmen Álvarez Abella
Hospital de l'Esperança

19 YO... O TÚ

María José Cabot Mercado
Hospital del Mar

21 EN ROBERT, EL NOSTRE AMIC

Gerard Colomar Pueyo
Hospital del Mar

23 CUENTO DE NAVIDAD 2007

J. A. del Villar Ruiz de la Torre
Hospital del Mar

27 ¡SOY UNA CARROZA!

Ana M. García Rico
Hospital del Mar

31 FAULA

Carmen-Rosa Gibernet i Pahisa
CCEE. Hospital del Mar

33 ES UNA SUERTE

Neus Gonzalez Salguero
Centre Fòrum

35 DOS NO ES IGUAL A UNO MÁS UNO

Rafael Manzanera López
IMAS. Departament de Salut

39 SANT JORDI

Montserrat Molinos Vallès
Hospital del Mar

41 SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Teresa Oller Capellades
Hospital del Mar

43 MENÚ

Josefina Pi-Sunyer Peyrí
IMAS

45 UN LARGO PASEO

Albert Roquer Grau
Institut Psiquiàtric (IAPS)

55 L'ARXIPRESTE

Josep Tuyet Huch
Hospital del Mar

63 INFORMATIZADOS Y CIRCUNCISOS

Oriol Vall Combelles
Hospital del Mar

67 MARGARIT

Jordi Varela Pedragosa
Hospital de Sant Pau

POESIA

81 LUCES

Juan José Ballesteros Sampol
Hospital del Mar

82 ANHELO

María José Cabot Mercado
Hospital del Mar

85 SIN ESPERANZA ALGUNA

Francisco del Moral Marchal
Hospital del Mar

86 HOMENAJE A FEDERICO

88 SILENCIO

90 CRÓNICA DE REYES

J.A. del Villar Ruiz de la Torre
Hospital del Mar

92 GOTAS DE LLORAR

95 MATÍ

Óscar García Algar
Hospital del Mar

97 EL ABUELO

M. Cleofé García Ramírez
Centre Fòrum

98 RETRATO DE UNA ALMA INQUIETA

Neus Gonzalez Salguero
Centre Fòrum

101 LUNA DE AMOR

Diego Lázaro Agudo
Hospital del Mar

102 LA REVERÈNCIA DE LES TORRES

Antoni Sitges Serra
Hospital del Mar

104 AVUI ÉS UN DIA ESPECIAL

106 LA TOSCANA

Gerard Villar Liarte
Hospital de l'Esperança

Narrativa

BÈSTIES I

Rafael Aguiló Espases
Hospital del Mar

Poema d'amor a S.V.

*... com es mimen i s'estimen
per les branques els aucells,
per què no hem de manyagar-nos
tu i jo com fan ells?*

Cançó popular catalana

*"Y si ahora me preguntan qué me mantiene aquí en la Tierra,
qué me mantiene con vida, responderé sin vacilar: el amor."*

Imre Kertész

Això és el que som, bèsties. Bèsties. Som bèsties. No som més que bèsties. No fem més que el bèstia. No podem fer altre cosa més que el bèstia. No sabem fer res més, més que fer el bèstia. No se'ns ha educat ni poc ni gens més que per a fer el bèstia. Mengem com bèsties. Respiram com bèsties. Dormim com bèsties. Defeuquem com bèsties. Forniquem com les bèsties. Perquè això és el que som: Bèsties.

No se'ns ha parit més que per a ser bèsties. No hi tenim res més al cap, més que bestieses. No hi ha res, ni dintre ni fora del nos-

tre cap que no ho sigui, una bestiesa. Bestieses és el que ens han ensenyat, un ventall ridícul de ximpleries i de bestieses. No som ni serem més que bèsties. No podem ser res més, més que bèsties. No fem ni farem altre cosa més que el bèstia. Si pensem, pensem bestieses. Si parlem, diem bestieses. Si riem, és de bestieses. Si somniem, són bestieses.

Perquè això és el que som: Bèsties.

Suem com bèsties. Orinem com les bèsties. Bleixem igual que ho fan les bèsties. Ens dol allò que fa mal a les bèsties. Gaudim d'allò que agrada a les bèsties. Tenim gana. Tenim por. Tenim set. Tenim son.

Com bèsties.

Ens comportem com bèsties. Tenim gana, mengem, se'ns passa la gana, i tornem a tenir gana. Tenim por, fugim, se'ns passa la por, i ens creiem herois. Tenim set, bevem, se'ns passa la set, i tornem a tenir set. Tenim son, dormim, se'ns passa la son, i tornem a tenir son.

Com les bèsties.

Com a les bèsties ens creixen les ungles. Ens creixen els pèls. Tenim els peus bruts, i les mans, i les orelles brutes. Produïm suc. Ens piquen les mosques. Ens pica el nas. Tenim fred. Tenim calor. Se'ns infla el ventre, i el baix ventre, igual que a les bèsties. Perquè, tanmateix, bèsties som i serem; i si engendrem, engendrem bèsties.

Som bèsties, això és el que som. I això és el que fem: el bèstia. Pels segles dels segles, fotem el bèstia. Matem plantes i animals, desforestem boscos, desertitzem països, intoxicuem l'aire, enverinem el mar, fem fondre els gels, milions de persones són tortura-

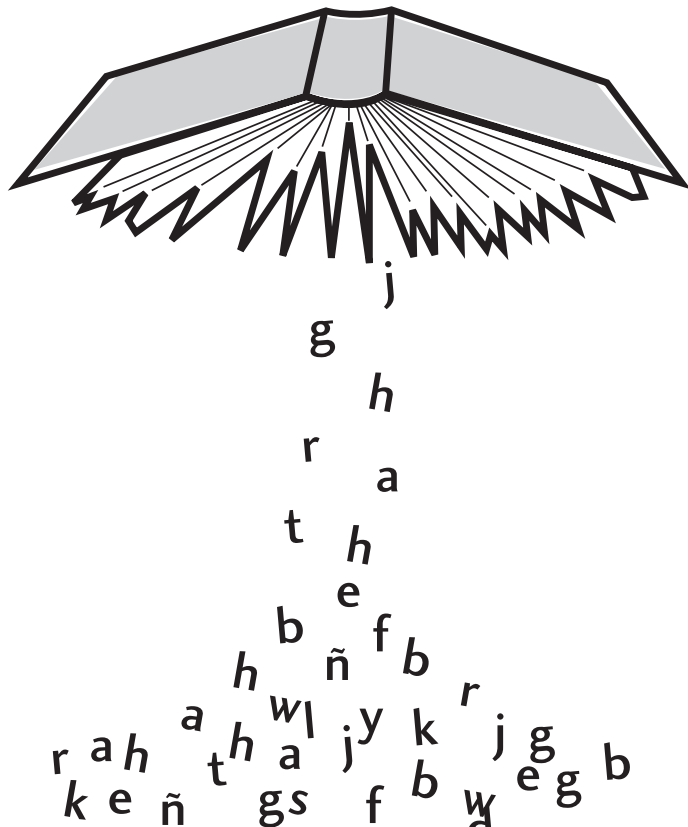
des fins a la mort, destruïm ètnies, anihilem cultures, emmagatzemem bombes atòmiques... Cada dia, desenes de milers de nens moren de fam, cada dia. I nosaltres, com si res, fent el bèstia.

Fent el bèstia, ...el bèstia, ...el bèstia...

Ti, ...tinc mal de cap...

Ara, això sí:

Endinsar-me en els teus braços em reconcilia amb el món.

HIMNE

Rafael Aguiló Espases

Hospital del Mar

Dedicat a la meva germana, Catalina Isabel.

"Vosaltres, sacerdots d'Amó, sou el nostre bé i la nostra benedicció."

Naguib Mahfuz. Akhenató, el Rei Heretge.

"Shemà, Israel: YHWH (Adonai) Elohenu; YHWH (Adonai) Ekhab"

Escolta, Israel: YHWH (l'Adónai) és el nostre Deu; YHWH (l'Adónai) és Ún Deuteronomi; 6,4

"Tu estàs en el meu cor"

De l'"Himne a l'Ató", inscrit en el sarcòfag d'Ay, trobat en la Ciutat en l'Horitzó de l'Ató.

I

Transcripció íntegra de l'e-mail que he rebut, (per error?) en el meu ordinador, en data de 27 de juliol de 2007. (Aclariment del transcriptor: Desconec qui pot ésser el destinatari d'aquest e-mail, ni l'"Aleix" que firma).

Està al punt d'obrir un arxiu que pot ésser infectat. Vol continuar?
El contingut d'aquest missatge pot ésser confidencial

A l'atenció del Professor Dr. A.S.S.

U.A.B. Barcelona. Campus F

Professor: L'anàlisi inicial, (i provisional) dels documents als que em referí en la meua última comunicació (pendent encara

dels resultats de l'estudi microscòpic, i de la datació definitiva pel carboni-14) em fa pensar que són possiblement de la segona meitat de l'Imperi Nou. De confirmar-se això, (l'autenticitat del document està fora de dubte) s'afavoriria la tesi de que el culte, o restes del culte al Disc Solar-Ató és mantingueren a Egipte, potser clandestinament, molt més temps del que fins ara s'havia cregut. Tinc la intenció d'enviar-vos una còpia escanejada, completa, de l'original tot d'una que arribi a El Caire. Les autoritats (egípcies) ja n'estan assabentades; no hi ha problema. El pergamí està sorprenentment ben conservat. Mentrestant, us enviï una part que he traduït basant-me, sobre tot, en la versió en grec, més que en el jeroglífic. El text es refereix bàsicament (o intenta justificar?) el trasllat d'Ahkenató amb la seva cort des de Tebes a Tell-el-Amarna / Ajetató (la Ciutat Santa en l'horitzó de l'Ató). Podrà distingir el text que hi manca en l'original, -i que he afegit jo mateix-, perquè està entre claudàtors. Quan vingui, prepari's a patir calor. Fins aleshores, crec que disfrutará amb el material que us enviï. Ara com sempre, serà un plaer treballar de nou amb vostè. Atentament, del seu col·laborador i admirador, Aleix A.

Jo, Nefer-Ank KhePeru-Ra Wa'en-Ra, sóc fill de l'Ató, el Déu vivent. Jo he vist l'Ató. Ell se m'ha mostrat més enllà del foc que mai no s'apaga. Ell m'ha mostrat l'altre costat [del vel] del Cel, més enllà del Sol, de la Lluna, i de les miríades de petites estrelles. Perquè sóc el seu fill, Ell, l'Ató, el Déu vivent, m'ha parlat. Ningú con[eix l'Ató com Jo el conec. -Ell és el que és:] Ell és l'Únic [Déu que és viu]-. *Ell està en el meu cor.*

Ell, l'Ató, -Ell és l'Únic Déu] que és viu -, és Déu Creador.

Abans no hi havia res. No hi havia lloc, ni temps, ni hi havia formes... [Tot] és confonia en caos, perquè res no [és mantenia en]

la identitat. Res [no] era res, i només l'Esperit de Déu [hab]itava el no-res. Ell[, l'Ató, creà totes les criatures. (Ell)] les creà del no-res. Innumerables i magnífiques són, oh Ató vivent, les meravelles que has creat. Tu mantens cada criatura en el seu ésser, i Tu governes el [seu esdevenir]. Tot el que és, ha estat, i serà està a la teva mà. Si Tu no en tinguessis cura, tot el món es perdria, des[ordenant-se, i tota criatura] s'esvairia, igual que s'esvaeix una boira... Perquè Tu, oh Ató vivent, ets el Creador, i [el Senyor] de la Creació.

Ell, l'Ató, -Ell és el que és; l'Únic [que és] viu -, és Déu de la Llum. Mag[nífic ets en] Majestat quan t'aixeques cada matí per l'horitzó de l'Orient, oh, Ató vivent. Que n'ets d'esplèndid, generós, i bellíssim, Tu, el posseïdor de la claredat de l'alba. Tu fas que el feixos de llum que et pertanyen ens arribin des de Tu. Ets Tu qui fas que el [calor arribi als cossos de tota criatura viva, i] fas així que la seva entranya bategui calenta. Tu fas cada matí que la llum del matí banyi totes les criatures, que es desperten i canten per Tu, elles canten la teva bellesa; Tu estàs present, oh Ató bellíssim, en el migdia, l'hora en que desapareix l'ombra; de Tu prové l'harmonia del pas de la tarda, quan la llum és tèbia; per acomiadar-se de Tu, tota la Terra i tot el Cel s'encenen, vermells, en l'horabaixa, ...abans que desapareguis en l'horitzó del Ponent, abans que el reialme de la nit s'estengui davant dels nostres ulls temerosos, impotents, i la fosca amari els nostres cors. Què n'és de fosca, la nit, quan Tu no hi ets, oh Ató! Què penosa és la tenebra! És llavors quan l'escurçó surt del seu cau, quan l'escorpí destil·la el seu verí. És en la teva absència, quan les feres proven de reptar-te en el [domini. Tota la Nit no és, (per nosaltres?) més que

l'espera del] teu retorn... I Tu retornes cada dia, magnífic en majestat, en l'horitzó de l'Orient, ...i amb el teu desaparèixer i renéixer de cada dia, Tu en fas de cada dia un dia, amb el seu enfilall d'hores, ...perquè Tu domines Shw; i així com enfilant hores fas dies, amb l'enfilall dels dies en fas setmanes i mesos; i amb l'enfilall dels mesos fas [el succeir-se de] les estacions, ... i és gràcies a Tu que la nova primavera seguirà l'hivern, com l'hivern segueix la tardor, i la tardor l'estiu; i l'estiu seguí la primavera ... I així, enfilant temps en el temps, dones temps a tota criatura que has creat, perquè tingui un temps seu [per viure-hi, ... perquè Tu, l'A]tò, domines Shw. Tu ets la Llum més enllà de la Llum! Tu ets la Llum que sustenta la Llum! Tu ets el Déu de la Llum, ...per més gran benedicció de nosaltres, i de la Terra Estimada, [(Egipte)].

Ell, l'Ató, -Ell és el que és, Ell és viu -, és el Senyor de la Vida.

Ell, [l'Ató,] fa brollar el Nil etern des de les aigües del Cel, i el fa créixer perquè s'aneguin els camps de la Terra Estimada, i és Ell, l'Ató, qui els fertilitza. És Ell qui fa que el semen del mascle, anegant la matriu de la femella, hi engendri. Ell fa que a la femella se li infli el ventre, perquè és Ell qui dona la vida a l'embrió, i Ell és qui el conforma; Ell fa bategar el seu cor, i fa que la sang li recorri l'entranya, ...i quan està format, Ell fa néixer el nadó, fa que plori el seu primer plor, i que l'aire li ompli el pit. Ell fa créixer el poll dintre de l'ou, i en l'eclosió, fa que tingui força per poder trencar la closca, i eixir a la vida. I així mateix ho fa en totes les bèsties: Ell ho fa en les bèsties que corren per la terra, i en els rèptils que s'arrossequen per sobre del seu ventre per la terra, i en els ocells que volen per l'aire, i en les criatures que neden per les aigües. Ell fa germinar les llavors. Ell fa créixer els sembrats i

les blateres, i generós, fa que sigui esplèndida la collita. Ell fa créixer els arbres des de les arrels i fa créixer, verdes, les pastures. Totes les criatures viuen la vida que els dona l'Ató. Quan el seu alè decau, la criatura mor, perquè Ell, l'Ató vivent, és el Senyor de la Vida. Ell és el posseïdor, el don[ador, i el] mantenidor de la Vida, ara, i des de sempre, per sempre.

Ell, l'Ató, -Ell és el que és: Ell és l'Únic Déu que és viu -, és Déu del Déu.

Perquè Jo, que sóc el seu fill, que vaig ésser engendrat per complaure Amó, quan l'Alegria d'Amó s'escampà per dins dels plecs de la meva mare; Jo, que sóc fill de Ra, i fill d'Horus, i he desposat Tephnut, i conec la morada de Shw; ...Jo, que he lluitat amb l'Hipopotamus, i amb el Cocodril, [i els he sotmès per la meva força; que] he lluitat amb el Falcó i amb l'Ibis sagrats, i els he sotmès per la meva força; que he conegut el Reialme d'Isis, i el d'Osiris, del que [cap home] no pot retornar, i els he sotmès per la meva força, ...la força que em dona l'Ató. Perquè Ell, l'Ató, -Ell és el que és; l'Únic que és viu -, és el meu Pare, que sempre està amb mi, com Joestic sempre amb el meu Pare. Ell no m'abandona, ni m'abandonarà mai. I Ell, l'Ató vivent, habita en la Ciutat Santa. [La ciutat que Jo, el seu fill, he fet construir en l'ho]ritzó [de l'Ató, perquè Ell, el meu Pare,] així m'ho ha manat, per més alta glòria de l'Ató. L'he fet construir exactament allà on el meu Pare m'ho ha manat: ni un pam més enllà cap al Septentrió, ni un pam més enllà cap al Migdia, ni un pam més enllà cap a l'Orient, ni un pam més enllà cap al Ponent, perquè mai no pugui ésser dit que la Ciutat Santa en l'horitzó de l'Ató és ciutat d'home, sinó Ciutat de Déu. I és aquí en la Ciutat Santa on nosaltres, el meu estimadíssim germà, benvolgut **Nefer-Nefer'u-Ató Djésser-**

KhePeru Smenkh-Aah-Ra, Fill de Ra, Fill de la Lluna, Altíssim Intèrpret de la Voluntat del Déu, Paraula del Déu, Faraó de l'Alt i del Baix Egipte, Gran Rei de les Dues [Terres, Gran] Sacerdot, l'estimat de l'Ató, ell és la bellesa, la bellesa de l'Ató, ell és la bellesa del Sol i de la Lluna, el més estimat de Wa'en-Ra; i la meva estimadíssima germana, divinitat Tephnut, (Senyora de la Claredat, Senyora de la Llum del matí) benvolguda **Nefer-Nefer'u-Ató Nefer'titi**, Gran Esposa del Rei, Gran Reina de les Dues Vores del Nil, Primera en l'harem de l'Ató, d'ella és la bellesa, ella és la bellesa de la bellesa, d'ella és la bellesa de l'Ató, ella és la més bella; i la meva estimadíssima germana, Divina Adoratriu de l'Ató, Gran Sacerdotessa, Primera Dida del Rei, Princesa primera i principal d'Egipte, benvolguda **Miry'ham Miryt'Ató**, l'estimada de sa Majestat, l'estimada de l'Ató, ella viu en la Veritat i en la Justícia, ella viu en l'Ató; i Jo, **Nefer-Ank KhePeru-Ra Wa'en-Ra**, (Fill Predilecte de Ra); Amó'en-Hofis, (Amó s'ha complagut); Ra-Horajty, (Fill de Ra i d'Horus); Osiri's-Seph, (Duplicat d'Osiris); Shw, (Senyor de la Llum del migdia, Senyor de la Llum de la tarda); Sa'Ató, (Fill de l'Ató); Yahwh'en-Ató (Resplendir de l'Ató); **Akh'en-Ató**, (Jo sóc la Glòria de l'Ató) adorem l'Ató, -Ell és el que és: Ell és l'Únic Déu que és viu -.

Aquest és el meu llegat per a la eternitat:
"L'Ató és el nostre Déu; l'Ató és Ún"

Fi del missatge

Aquest arxiu podria ésser infectat. Vol guardar-lo?

¡TODO LO BELLO ESTÁ EN TI!

M. Carmen Álvarez Abella
Hospital de l'Esperança

En un pueblo de los montes de León, casi tocando a Lugo, vivía una anciana que tenía cien años cumplidos, se pasaba las mañanas sentada en un tronco de castaño al lado del abrevadero donde los pastores daban agua a las vacas.

Un día, un joven turista, se le acercó y le dijo:

¡Buenos días abuela! Yo nunca he venido por aquí, ¿cómo son las gentes de por aquí?

Y la anciana, como suelen hacer los de por allí, contestó con otra pregunta:

¿Cómo son de donde vienes tú?, egoístas, mentirosos, falsos... vamos que me alegro de no estar allí. Pues así son también los de por aquí, contestó la buena señora, y siguió inmersa en sus pensamientos sin importarle nada.

Al cabo de un rato otro joven se le acercó y le dijo:

¡Buenos días abuela! Yo nunca he estado por estas tierras, ¿cómo son las gentes de por aquí?

Y la anciana, de nuevo contestó con la misma pregunta: ¿Cómo son de donde vienes tú?, la mayoría son buenos, generosos, trabajadores, honestos... tengo tantos amigos que casi me ha dado pena venir. Pues así también son los de por aquí, le contestó.

Un pastor que estaba dando de beber a su ganado y que escuchó toda la conversación, en cuanto el joven se alejó le dijo a la anciana, ¡Maruxa, que así se llamaba la señora ¿Cómo puedes dar respuestas tan distintas a la misma pregunta?

Verás, le respondió, “cada uno lleva el universo en su corazón. Quién no ha encontrado nada bueno en donde está, tampoco lo encontrará aquí. En cambio el que ha sabido ver lo bueno de los que están a su alrededor, también lo verá en las gentes de por aquí”.

TUDO LO BUENO Y BELLO QUE NECESITAS EN LA VIDA, “LO LLEVAS DENTRO DE TI”

YO...O TÚ

María José Cabot Mercado
Hospital del Mar

Estaba parada frente a los cristales del comedor, somnolienta aún, miraba a través de ellos sin ver nada. Empañados por la proximidad de su aliento, los limpió con el reverso del puño y notó el helor del amanecer.

Enfundada en su bata de casa, se dejó llevar por la necesidad que sentía de llorar, y una salada y brillante lágrima, recorrió su cara hasta llegarle a los labios.

Cruzó los brazos alrededor de su cuerpo a modo de abrazo, amparándose de aquel escalofrío que le recorrió por toda su piel. De pronto volvió a la realidad; estaba sola.

Pensó en volverse a la cama, pero prefirió ir a la cocina a hacerse un café caliente.

Acompañada por el calor del humo del café, se colocó, nuevamente, junto a la ventana.

Hacía tiempo que no regaba las plantas del balcón.

Estaban feas, secas y sin flores. Cuando pueda, -pensó- me ocuparé de ellas.

Tenía cincuenta años ¡los días eran tan iguales!....pasaban unos tras otros sin pena ni gloria. Su casa, siempre tan llena, ahora estaba vacía, fría y sola...pero ella seguía allí...

Parada en el espacio y en el tiempo, dejó pasar las horas, y en el transcurso de aquella intimidad, repasó su pasado.

Y, ¿ahora, qué? -se dijo-

Aún no había cruzado la línea entre el ayer y el mañana, anclada como estaba, en un presente que no le gustaba ni le pertenecía.

Empezó a sentirse mal y fue a darse un baño. Se acarició el cuerpo cuando se secaba, y se alborotó el cabello con los dedos. Envuelta en su toalla, se miró al espejo. Giró la cabeza de lado a lado y se observó bien. Los años (como decía su abuela) no pasan en balde pero ella aún se encontraba atractiva.

Se vistió rápidamente, cogió las llaves colgadas de su puerta, y cerró tras de sí con cierto alivio. Bajó las escaleras de dos en dos hasta llegar al rellano de la portería de su piso. Hoy era el día de Sant Jordi. Las aceras empezaban a engalanarse con puestos de rosas. Barcelona estaba preciosa al amanecer -pensó-

Abrió la puerta de la calle y aspiró el aire. El día empezaba a despertar y a calentarse. Se sintió mejor.

Al fin y al cabo, ya lo decía su heroína favorita en *Lo que el viento se llevó...*

“Mañana será otro día”.

EN ROBERT, EL NOSTRE AMIC

Gerard Colomar Pueyo

Hospital del Mar

En Robert és el nostre amic. Viu tot sol, tancat a una habitació, dia i nit, no sabem si perquè li agrada o perquè l'obliguen. Suposem que no és claustrofòbic. En tot cas, no s'ha queixat mai d'aquest fet.

Té una doble personalitat. Cada una d'elles s'encarrega d'un dels seus braços, dels que en podríem dir que són quasi biònics, i tot i que podríem pensar que això és un impediment, a ell no li suposa cap limitació, ans al contrari: els fa servir de manera coordinada i sense cap complex, fins i tot li serveixen per a treballar d'allò més.

No és gaire parlador, o al menys no se li senten comentaris, ni soliloquis, ni exclamacions, ni res de res, quan treballa. I això que treballa durant moltes hores, tot sol, amb molt d'ordre, un ordre que ell entén a la seva manera. La seva feina és ordenar els productes d'un magatzem i els ordena de segur, aprofitant bé l'espai, sense deixar ni un forat buit. Però també cal dir-ho, sense cap lògica aliena a la seva lògica, de tal manera que només ell sap on deixa les coses, i ningú més. Sense necessitat d'apuntar-ho a cap llibreta, ni als prestatges, no ho apunta enlloc, perquè en Robert té una gran memòria. I en tot moment, si no li fallen les piles, sap on ho ha guardat tot.

Potser també perquè és molt treballador no para mai quiet, sempre es mou, com si fos hiperactiu, amb translacions, de manera una mica frenètica.

El que més crida la seva atenció és el dit xuclador que té, que no acaronador, del que ningú no ens ha sabut dir a hores d'ara com pot ser, això d'un dit que xucla si no és cap trompa.

Però el Robert esta constantment vigilat, per una, dues, tres, fins a quatre càmeres de vídeo. No sabem si és perquè ha participat, està participant o vol participar al Gran Hermano o si és perquè l'empresa no se'n fia gaire d'ell. I no perquè es quedi coses per a ell, o perquè no treballi, o faci malbé el gènere, o l'amagui, o es prengui pastilles, no. És perquè com ordena com li ve de gust, sense consultar-ho amb ningú, no te'n pots fiar gaire d'ell, no fóra cas que faci de les seves, com feia el seu amic HAL 9000, fill d'en Kubrick, a l'odissea espacial de l'any 2001.

A més, en Robert necessita com a mínim de dues persones que l'ajudin en la seva feina, cosa que abans no passava. Necessita que l'ajudin tant perquè li donin el material per emmagatzemar com per recollir-lo un cop l'ha trobat en el seu ordre.

De defectes en té pocs, quasi bé en diríem que cap. Potser virtuts: els que teníem por dels Roberts com ell perquè ens traïen la feina podem estar tranquils, perquè no ha estat així: ja hem dit que necessita molt d'ajut i de calor humà. Potser és per això que tot i que està en una habitació tot sol, fresca, i sense gaire llum, s'ha considerat convenient rodejar-lo de càmeres i de persones que l'envoltin.

Per això estem contents amb tu, Robert, perquè tot i que ets un robot, ets alhora una mica humà. I et venim a visitar a la teva habitació, no per controlar-te, sinó per dir-te hola. A la farmàcia del nostre hospital.

CUENTO DE NAVIDAD 2007

J.A. del Villar Ruiz de la Torre

Hospital del Mar

Diciembre está terminando de extender su manto frío sobre campos, costas y personas.

Un viento helado se desliza desde las cumbres a los valles. Allí, encajonado, aumenta su velocidad dando lugar a una corriente que agita los árboles, desprendiéndoles de sus últimas hojas o inclinándolos a su paso cuando las hojas resisten, perennes.

Los campos, yertos y yermos, exponen la tierra peinada en espera de mejor tiempo.

Unas garzas blancas intentan extraer algún gusano en la tierra removida de los surcos del arado.

Los últimos bailes de los estorninos, con su vuelo multitudinario y acompasado al alba y al ocaso.

En el campanario dos nidos de cigüeña esperan, vacíos, el regreso de sus inquilinos.

La herrumbrosa veleta que remata la torre de la iglesia hace tiempo que quedó trabada mirando en la misma dirección, ajena a los cambios del viento.

Bajo el pequeño alero del costado de la Iglesia están los bancos de piedra solitarios, ni siquiera los niños juegan bajo su protección.

Es invierno.

Un cielo gris plomizo anuncia la nevada.

Los vecinos parecen no existir, puertas y ventanas cerradas. Solamente les delatan las delgadas columnas de humo que salen

de las chimeneas de cada casa. Olor a campo, a establo, a leña de encina quemada, a frío, a agua.

Un mugido de vaca rompe el silencio, sólo le contesta un ladrido lejano.

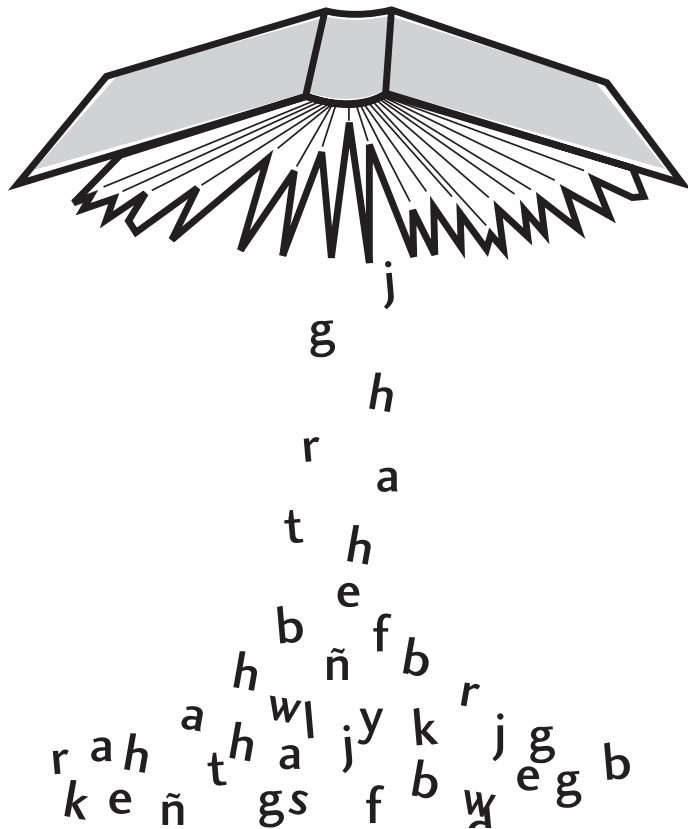
De las cornisas de los tejados y entre las tejas cuelgan carámbanos transparentes como adornos de cristal de una araña barroca. Un pequeño puñado de nieve cae del tejado empujado por el viento.

Otra vez silencio, paz, recogimiento, reflexión... La naturaleza, el ambiente frío e inhóspito, empujan hacia adentro. Las memorias de los inviernos pasados acuden. Una felicidad ambigua se va instalando en batalla con una melancolía radiante.

El placer del momento es real porque, como todos los placeres, es ambivalente.

Entorno los ojos, aspiro el aire cargado de olores actuales y evocadores de otros tiempos, exhalo vapor tibio lentamente y, con paso cansino, me dirijo hacia la puerta del establo donde me esperan mis compañeras y mi ración de heno jugoso. Muevo la cabeza para hacer sonar la esquila que me hace de collar y que anuncia mi llegada, la última del rebaño. Pasaré la noche en este recinto de tablas mirando a esa pareja de humanos que los amos han dejado que permanezcan por la noche a nuestro calor. Ella ha tenido, la noche pasada, un niño precioso al que ahora está dando de mamar como hice yo la primavera pasada con mi ternero. Se la ve feliz y el hombre la mira y luego mira al niño y parece no dar crédito a sus ojos. He tenido que apartar al burro pues se había colocado demasiado cerca y le echaba resoplidos al pequeño. Se ha movido sin protestar, a diferencia de otras veces.

Doblo las patas, pienso echar un sueñecito tumbada en la paja. Bueno, eso si me dejan esos cinco pastores que vienen con faroles en esta dirección. Es raro, nunca suelen venir a estas horas. Me vence el sueño. Parece que el pequeño está ... ¡no es posible! ¡Recién nacido y está sonriendo!

¡SOY UNA CARROZA!

Ana Mª García Rico

Hospital del Mar

Sí, creo que me alegro de estar, por mi edad, formando parte de ese gran grupo de personas catalogadas de "carrozas". ¿Que por qué? Os lo explico: desde que no trabajo, leo el periódico por la mañana mientras desayuno, cosa que no había podido hacer nunca, pero es evidente que no existe la perfección y todo tiene sus defectos, y para mí el empezar el día enterándome de una desgracia detrás de otra, no es que me haga ilusión, es más, creo que me sienta fatal.

¿Qué ocurre? Parece que nadie es feliz, que nadie se preocupa por nada que no sea su propio bienestar, que sólo sus ideas son válidas, que sólo tienen importancia sus problemas.

Bajo ningún concepto quisiera caer en esa horrible frase de "todo tiempo pasado fue mejor", quizás porque me recuerda tiempos que para mí fueron difíciles por las vivencias político-sociales de la época, pero cuando miro hacia atrás empiezo a considerarme un ser privilegiado.

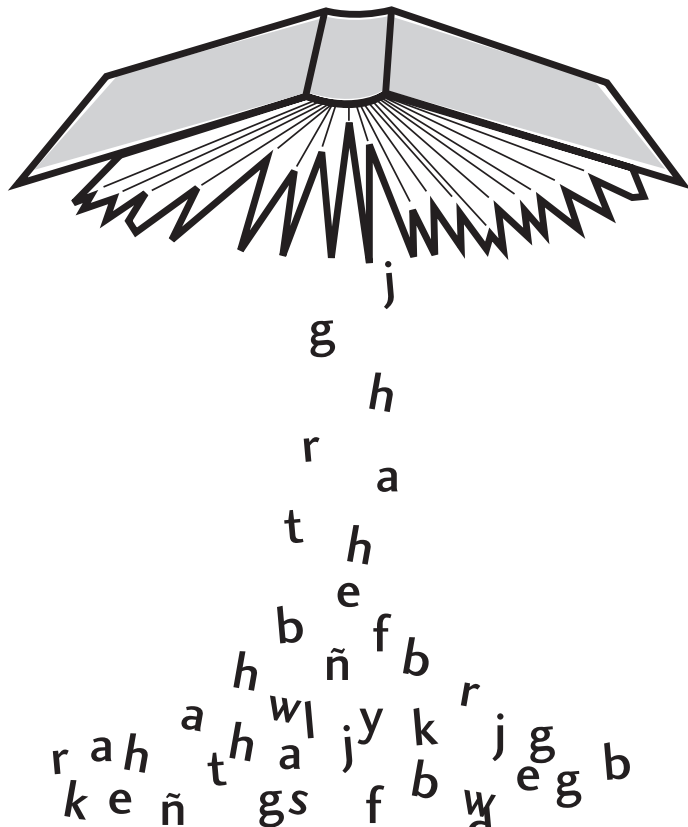
Disponía de cosas maravillosas: tenía libertad para correr y jugar en la calle con los niños que me encontraba cada día; disfrutaba yendo al colegio aunque sólo fuera para pelearme con mis compañeros o para irnos juntos a remar al Retiro; admiraba y quería a mis maestros, aunque les diera una guerra espantosa; tenía montones de primos distribuidos por toda España que iban y venían a mi casa o con los que podía pasar los meses de verano; tenía amigas o vecinas en cuyas casas podía ir a comer siem-

pre que quisiera; pude estudiar lo que siempre quise y trabajar en el sitio que escogí... ¿se puede pedir más?

Posiblemente hoy se pedirá más dinero, más diversiones, menos compromisos, menos obligaciones familiares... por eso digo que me gusta ser un carrozón: no entiendo este mundo en el que ahora nos movemos, lo desconozco y supongo que me hace sentir fuera de juego. No puedo entender adultos que maltraten niños, maestros que teman a sus alumnos, alumnos que acosen a sus maestros, adolescentes que maltratan a sus padres y violencia a todo nivel con excusas religiosas o políticas, o totalmente gratuita. No puedo entender que los emigrantes que llegaron ayer se manifiesten en contra de los que llegan hoy, ni entiendo que se prefiera tener un bar cerca en lugar de una mezquita o una sinagoga, que nadie quiera tener cárceles pero se pide que los delincuentes cumplan las penas completas, y no sólo no lo entiendo, sino que me dan mucha pena, por ejemplo, los niños sin imaginación, incapaces de jugar si no tienen los últimos inventos electrónicos, egocéntricos y consentidos, encerrados en sus habitaciones (¿jaulas?), solos delante de alguna pantalla.

Es posible que el pasotismo intente apoderarse de mí y que pierda las ganas de leer el periódico, de escuchar los discursos políticos, de hablar con personas que no conozco o de dar mi opinión sobre algo que no me gusta. Pero os aseguro que intentaré escaparme de ello, aunque sea refugiándome en mis recuerdos y siguiendo mi costumbre de charlar con el primero que pasa, confiar en cualquiera y estar pendiente de si mis amigos me necesitan, que es una de las cosas que siempre mejoran mi ego. Me gusta recordar a mis maestros a los que cada vez tengo más cosas

que agradecer, mis años de estudiante, mis innumerables guardias en las que siempre me notaba acompañada de mucha gente... ¿que no me entendéis?...es lógico, ¡soy una carroza!

FAULA

Carmen-Rosa Gibernet i Pahisa

CCEE. Hospital del Mar

Era una vegada, en el segle XX, una noia de 20 anys anomenada Roser de cabellera rossa recollida amb trena d'or, ulls clars com el cel. Alta i prima. Vivía amb els pares i cinc germans en un carrer estret de la Barcelona Vella. Pel matí ajudava a la mare: escombrava, fregava, cuinava i anava a plaça. Per la tarda s'asseia davant de la finestra i cosia i brodava el seu aixovar. Sospirava badant en l'horitzó, somniant paraules d'amor, somnis d'estimanca.

Va arribar la primavera i tot esclata: els plataners de les Rambles, les flors dels balcons, les noies són més boniques i el nens juguen fins més tard. I hi ha un dia que s'obren de bat a bat els cors i es diu a qui s'estima i es fan promeses lligades amb roses i llibres.

El dia abans d'aquella data, a l'anar a dormir es preguntava la Roser:

- Qui em podrà estimar? Qui em podria regalar la rosa?. Ningú. El meu amor esta perdut en el més enllà -

De matinada algú truca a la porta de casa seva. Mig adormida obre i apareix una velleta dolça i arrugada

- Qui sou? Què voleu? -

- No preguntis, vesteix-te i pentina't que algú t'està esperant en el portal -

Confiada va fer el que li deia sense soroll.

Al carrer feia fresca i refileaven els ocells. La vella havia desaparegut. I allà l'esguardava un jove alt, cabell castany i ulls negres. Portava un vestit que semblava li haguessin deixat.

Va enrogir.

- No tinguis por...de molt lluny he vingut per parlar amb tu...poc temps m'han donat...anem a donar un vol -

Tot passejant arribaren a les Rambles. La noia se sentia molt feliç de la mà d'aquell noi i més encara quan agafa un esplendorosa rosa vermella i la posa entre les seves mans.

- Roser noia bonica i plena de qualitats amb tota la meva admiració t'ofereixo aquesta flor...tornem a casa teva perquè jo me n'he d'anar.

- Adéu-siau Roser -

- Adéu-siau ...però qui sou? -

El jove allunyant-se diu:

- Jordi...el cavaller de fa anys.. l'anomenat Sant Jordi -

La Roser entra a casa i se'n torna al llit.

- Dona com és que tardes tant a posar els peus a terra...fa un meravellós dia de Sant Jordi - crida la seva mare

- Doncs...és que he somniat ... -

- Què hi fa aquesta flor aquí filla meva? -

- Ai mare!...no ho us ho puc explicar mareta meva... -

La rosa damunt la calaixera omplia aquella cambra fosca i senzilla d'olor.

L'amor, l'amor és com la reina de les flors, pètals de mil colors, fulletes verdes,espines i sobretot olor, o sigui, alegries, esperança, dolor i sobretot il·lusió.

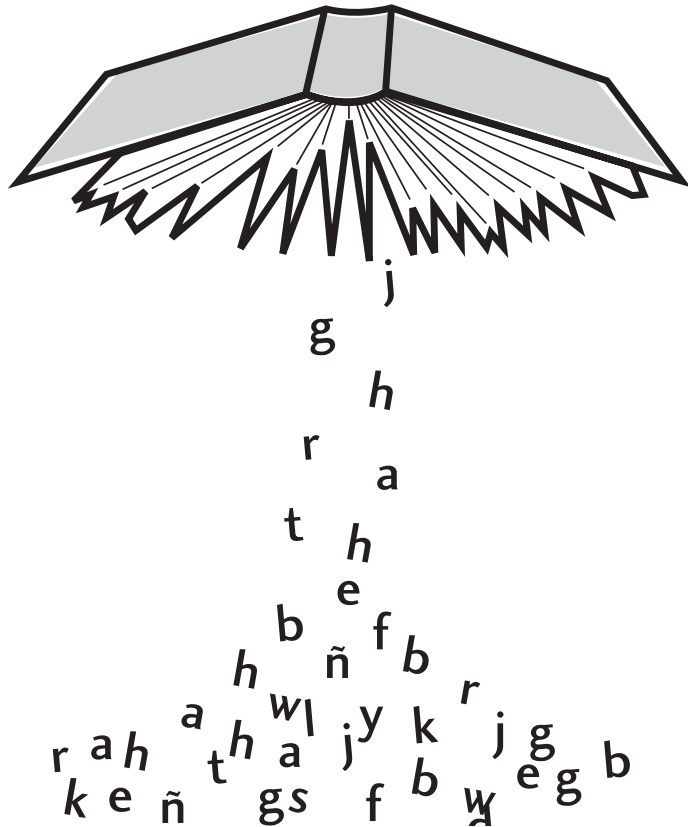
ES UNA SUERTE

Neus Gonzalez Salguero

Centre Fòrum

Cuántas veces, en nuestro deambular por los difíciles caminos de nuestra vida, ávidos de encontrar algo que nos haga de algunas maneras más felices, más plenas, que nos haga sentir vibrar, en un momento, casi sin quererlo hemos sentido que nuestro corazón se paraba por una visión espectacular, casi etérea. Al quedarnos parados, así como que la cosa no quiere y ver más de cerca tal motivo por el cual nos vino el parón, nos damos cuenta que no, que no era para tanto, que nos había parecido, que pensábamos, que creíamos...

Ya más centrados y pasados unos minutos, rebobinamos y volvemos a sentir ese momento, en el cual sentimos que nuestro corazón se paraba, nos damos cuenta que fue una suerte vivir esos instantes, repasando todas nuestras paradas de corazón, uno se llega a dar cuenta que no es por casualidad poder sentir, el tener capacidad para ser feliz, para vibrar, para sentir y para estar más plenos, es una suerte poder ser así y poder disfrutar de todas esas sensaciones que tenemos guardadas y muchas veces, insignificamente afloran uno o mil instantes, reflejando todo lo nuestro, todo lo que llevamos dentro...

“DOS NO ES IGUAL A UNO MÁS UNO”*

Dedicat al Jordi Varela.

Rafael Manzanera López

IMAS. Departament Salut

Fa uns quatre anys vaig dir adéu a l'IMAS i als cent amics i amigues dels que ens vàrem fer propers; i als mil companys i companyes que no ens miraríem somrient pel passadís central o per l'ascensor, tant sovint com abans. I vaig dir adéu als meus dos germans, la Montse** i el Jordi, amb els que havia tingut la sort de treballar.

En Jordi em va dir adéu en tres o quatre dinars, un sopar i una festa grossa. Però també em va lliurar una carta, segons ell en resposta a la meua insistència de que fes quelcom per escrit. En la carta em transmetia lo content que estava de tenir un amic al Govern, però també la pena d'assistir a la nostra enèsima interrupció de treball conjunt, força tolerable pels múltiples lligams personals, familiars, esportius i fantasiosos, que no pensàvem ni per un moment abandonar.

En Jordi és una persona molt tendre a la que li costa abraçar, és un metge al que li agrada cuidar encara que estigui lluny de l'assistència, és un home reflexiu i imaginatiu amb el que es pot viatjar per la vida sense recança.

A l'IMAS li han coincidit, com mai, projectes professionals i laborals, i amb tanta satisfacció íntima i exterioritzada, discreta i col·lectiva, pròpia i reconeguda. I m'ha tocat a mi l'honor de posar-ho, negre sobre blanc, en el llibre de Sant Jordi 2008 de l'IMAS; llibre que va veure néixer els meus escrits l'any 2001 grà-

cies a l'ajuda d'en Jordi, de la Mayte, la Tania i la Susanna, i com no, de la Conxa Alférez.

Les petites botigues del centre de Santa Coloma de Gramenet van assistir absortes al creixement espectacular dels anys 60. En Jordi, nen petit, va veure créixer el nombre de gent, les urbanitzacions salvatges, les ideologies i les il·lusions. Tot això prop del taulell de la papereria i amb l'olor a la tinta de la impremta, prop de la Plaça de la Vila.

Anys després, a la Facultat de Medicina de l'Autònoma, es van diluir una mica (una mica) els orígens de tothom i van aparèixer amb força col·lectiva les ànsies de la revolució per la llibertat i de la medicina per la justícia social. I en Jordi, juntament amb molts nois i noies (la nostra fantasia de que quasi bé era tothom), vàrem abraçar les diverses causes de la llibertat. Des de les més idealitzades i exòtiques (com el maoisme), fins a les més llibertàries i trotskistes, amb un fort predomini de les més racionals i possibilistes (Bandera Roja i PSUC). Moltes altres sense etiquetes polítiques, i les opcions més personals, que durarien tota la vida.

En Jordi va haver de convèncer al seu pare, inclús escrivint uns anys després un llibre, de que ell mai hauria disparat contra ningú a la Telefònica uns dies del mes de maig de 1937. Que ell hauria contribuït a liderar un procés difícil, però conceptualment clar, sensat però valent, de millora de les coses. Sense oblidar la causa catalana i la social, la republicana i la de tots els pobles d'Espanya. Però ja era una mica tard, havien passat quaranta anys, el pare d'en Jordi era molt gran i en Jordi mirava més cap el futur que cap el passat.

A Tarragona, a l'Hospital Joan XXIII, fa trenta anys va decidir que calia començar a escriure les històries clíniques en català. I ho va fer, va ser l'únic treballador a tot el centre, de la mateixa manera senzilla, sensata i valenta de fer-ho.

Els amors, els nens (ara alguns dones i homes), els aprenentatges, els reptes davant la vida, les aficions a la muntanya i a la fotografia, i al futbol, han omplert totes les seves hores possibles del dia i impossibles de la nit.

I més recentment aquests anys de proximitat i compromís amb la gent dels centres de l'IMAS. Companys i companyes, gent que té problemes i ve als nostres hospitals (o no ve), amb les moltes persones que envolten aquesta realitat complexa de la feina. A en Jordi, aquest temps, crec que li ha anat molt bé. Sempre amb aquesta manera senzilla, sensata i valenta de fer les coses. Quan treballàvem junts, com tota parella que ho desitgi, vàrem tenir un llibre: Casos de gestió clínica. Es tracta de cinc històries reals dels nostres centres, on apareixen molts dels nostres pacients i dels nostres col·legues. On s'intenten trobar les millors solucions per a tothom.

Jordi, sé que t'agraden les meves abraçades....si no són massa visibles. Se que et farà una mica de cosa llegir aquesta nota, plena d'afecte i consideració; d'orgull de ser el teu amic i fer-te un reconeixement públic que, segur, molts compartiran. Pot ser "rebré bambú!" en algun dels nostres encontres, amb la KO o treballant temes de seguretat o ètica, baixant caminant de Sant Pau o de Vallcarca, somiant en les nostres coses; la nostra gent; les nostres idees i les nostres il·lusions. Notant l'afecte junts.

Deixa'm dir-te Jordi que malgrat siguem adults i autònoms i que la vida segueix, "una casa sin tí es una emboscada, un passillo de tren de madrugada....una casa sin tí es una oficina, un telé- fono ardiendo en la cabina"*.

Fins sempre amic (de part de molta gent de l'IMAS***).

** Gràcies Joaquin Sabina per donar-nos moltes vegades la paraula que no tenim.*

*** Montse, quina enyorança no tenir tan a prop els cafès d'al- guns dies a un quart de sis al bar dels pobres. O alguns dimecres, més tard, prop del Gòtic.*

**** Molta sort amic Jaume Raventós, i molts èxits per a tu i per la gent de l'IMAS.*

SANT JORDI

Montserrat Molinos Vallès
Hospital del Mar

Sant Jordi, flors, olors, arbres que despunten, primeres robes d'estiu, dia assolellat... Tot s'omple de color i de llum.... i ens des- perta una pila de records.

Els contes triats de petita de tapes retallades: el Patufet i els cargols, l'Escolanet de Montserrat, la Rateta que escombrava l'es- caleta, *el Urbano Ramón con su pito y su bastón*, *el Abanico de la verdad...*

La primera rosa que t'han regalat, el discret petó a la galta, la rosa que et sorprèn, la que esperaves, la que no ha vingut.

La mà que donem al nostre fill, el conte de tapes dures que l'a- judem a triar...

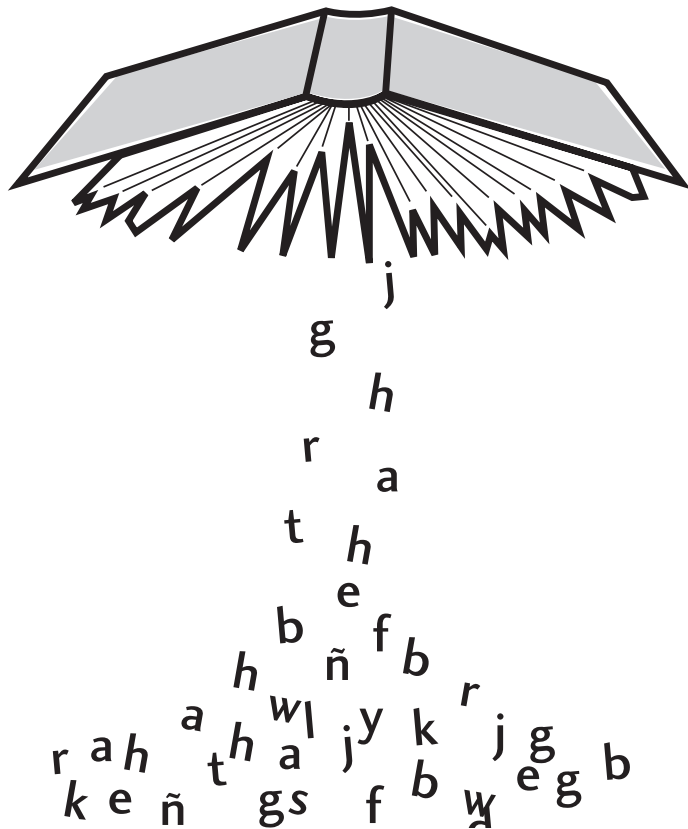
Aquelles parades de la Rambla, el munt de llibres, el triar i remenar.

Els llibres llegits de fa molt temps, el retorn a una època en que t'han acompanyat.

Els nous que fullegem amb il·lusió i grans expectatives...

L'ambient festiu de la plaça Sant Jaume, on cada instant del dia és diferent. La llum que canvia per moments...

I des de fa anys el dia de Sant Jordi entre els companys de l'hospital. Les seves il·lusions, sentiments i imaginació posada en un recull: el llibre de Sant Jordi.

SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Teresa Ollé Capellades

Hospital del Mar

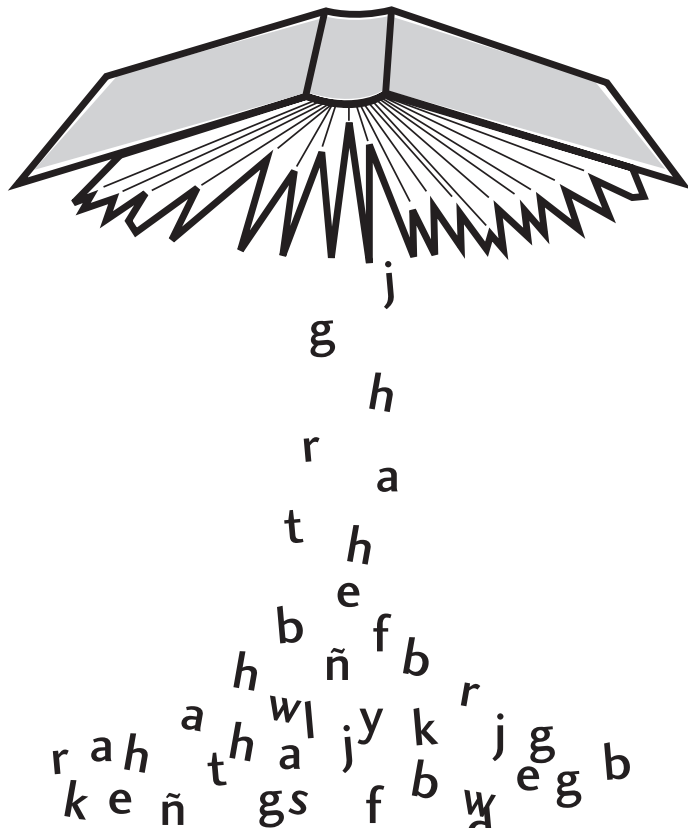
Vaig somiar una vegada que era una reina. Vaig mirar al cel de nit i els estels em varen picar l'ullet. Els planetes eres rojos i les estrelles de molts colors... o no! Tenien un color blau brillant, era una nit clara i transparent.

Aquest cel l'havia vist moltes vegades de petita. Punts que brillaven molt amunt i m'encantaven, m'encantava.

La resta és una infantesa, una adolescència i de ser adult.

De "bebé" diu la meva mare que era una nena tranquil·la, que no vaig donar cap mal de cap per haver plorat molt o potser no sé.

Aquí s'acaba l'història d'una princeseta que de gran es va creure que era una reina, ja que una vegada va veure en somnis moltes granotetes al safareig. Potser eren petits prínceps que l'esperaven, però l'endemà ja no hi havia cap granota, que vol dir això. No ho sé, potser un **somni d'una nit d'estiu!**

MENÚ

Josefina Pi-Sunyer Peyrí

IMAS

Aquesta vegada em feia molta mandra. Cada any igual, molta il·lusió, oh què bonic, què bé estarem tots junts, però jo pensava: sí, sí, però quina feinada, llistes i més llistes, ah! i les estovalles que estiguin ben planxades... Pel que fa al menú, què els hi vaig fer la darrera vegada? a veure, que tenim una edat i aquest primer plat amb aquest segon és massa, i... són molt tradicionals amb els gustos, això del "platano frito" i "carpaccio" no fa per ells, potser alguna cosa amb bolets....

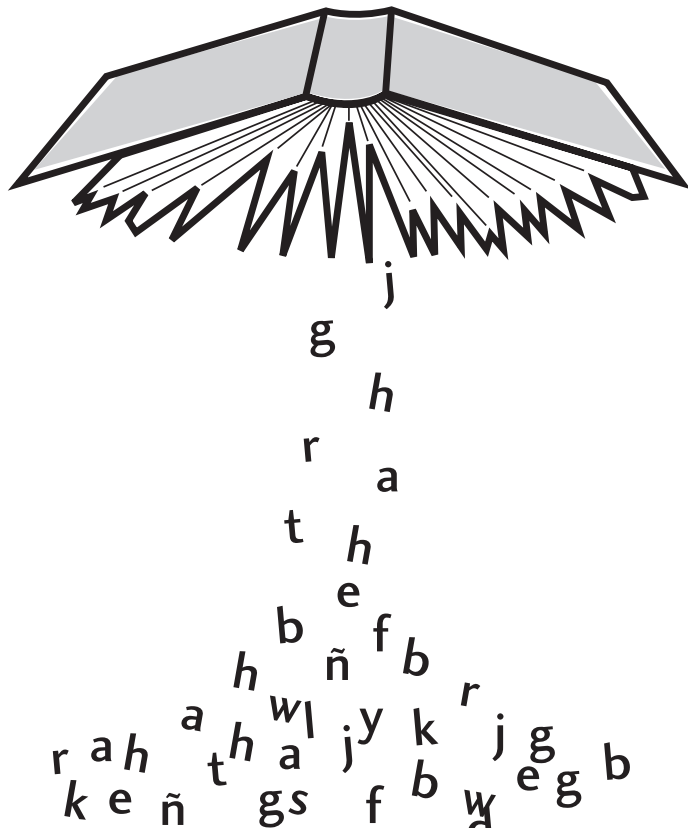
I la beguda? ufffff, jo no me n'he ocupat mai d'això!

Arriba el dia i dues hores abans ja està tot net i recollit. El sopar apunt. Repassem la casa: això millor aquí, la planta aquesta millor allà, ale! ja s'ha dutxat algú! vinga, tooorna a canviar la tovallola i posa la cortina bé.

Per cert, va bé tenir la *Nespresso*. Una cosa menys, haver-te d'aixecar a fer cafè.

Però mira, quan és l'hora de la sobretaula, amb les espelmes enceses i tothom parlant a l'hora, és quan te n'adones que ha valgut la pena.

I aquest record dura per sempre més.

UN LARGO PASEO

Albert Roquer Grau

Institut Psiquiàtric (IAPS)

Había una vez un chico pausado de vocabulario y de mente aturrida cuando incordiaba a su madre. Tenía apenas doce años, pero su edad no era molestia, todo lo contrario. Con un vaso medio lleno de zumo de naranja en una mano y las ideas muy claras, Poe era genial cuando lo pretendía ser; en otras ocasiones no se diferenciaba en nada de sus amigos de recreo. Sentado en su diván doméstico con un cojín demasiado cómodo para decir alguna falsedad. El sol de una tarde de verano decaería cuando estuviese previsto, no cuando él quisiese, pero eso ya lo tenía asumido. No le hizo falta incorporarse, tenía por espejo un largo paseo para divisar aturdimiento. Lolita dio un par de vueltas intentando perseguir su colita respingona y cuando se cansó se puso al lado de Nicolás. Él era un criajo de apenas cinco años y en el momento en que la perrita hizo el intento para levantar una de las patitas traseras su abuelo lo cogió a tiempo. Iba vestido de cualquier manera; unos pantalones viejos, una camisa sucia y una boina pegada a sus cuatro pelos estirados. En la distancia, su mujer, de nombre Jacinta, lo contemplaba embobada mientras daba conversación a Teodora, la vecina pesada del cuarto primera. Sus orígenes habían sido humildes, como frágil su salud de hierro hasta dos años atrás. Un problema cardíaco la llevaba al reposo casi absoluto, pero esa no era su debilidad. De día y de noche; así se sentía la dama cuando le tocaba vigilar a su marido Jesús. Éste había sido camionero con antigüedad en sus historias.

Ahora divagaba al lado de su mujer, también jubilada, por eso cuando hizo un paso en falso todos detuvieron la mirada en su persona. El semáforo en verde le hizo expirar su alma en pocos segundos de recorrido. Manolo frenó el autobús en seco y nadie supo qué pasaba hasta que se fijaron que un peatón atontado hacía tantear la suerte. “¡Joder!”, chilló éste cuando dentro de la inmediatez la Paqui resbaló del asiento delantero y acabó en el suelo con el culo en pompa. Su falda estrecha le impidió levantarse y mirando a su alrededor sólo vio caras que giraban el torso. “¡Nena!”, gritó con todas sus fuerzas mientras su hija, de apodo la “nena” evitaba lo sucedido atendiendo a un maromo fornido que miraba un escaparate de ropa ceñida. El chico esperaba ofertas, rebajas o regalos imprevistos para cambiar su vestuario, aunque al final terminaría sucumbiendo al encanto de fregar la tarjeta de crédito en una premisa muy estrecha. Cuando escuchó uno de los tantos frenazos que hay en toda ciudad su rostro había empezado por debajo, para continuar analizando unas piernas peludas y un culo marcado con unos glúteos trabajados. Depilado de pectoral y con melena larga y rubia; Damián le había encandilado con su movimiento de caderas, pero sin saberlo, por supuesto. Su andar tampoco había pasado desapercibido para José, el novio de Yoli. Ella le intuía algo extraño, como una sensación foránea sin argumentos de peso. Su querido le negaba una evidencia que se palpaba cuando se quedaba atontado mirando a los de su mismo sexo, pero sólo las semanas se encargarían de quitarle la razón. La madre de él reposaba en el banco junto a su hermana Teodora mientras escuchaba el murmullo de fondo. Sus ojos permanecían cerrados, y seguirían en tal condi-

ción hasta que Paolo, un cliente de su peluquería, la saludase con efusión. Italiano de padres y diseñador de vocación, aunque con eso no se ganaba el pan extra de los domingos. Su trabajo era de redactor en un periódico local, y preguntarse como un milanense había terminado allí era un misterio que ni el propio implicado sabía contestar. Dejó las bolsas de la compra y después de dar dos besos a quien le arreglaba el moño la ignoró para quedar boquiabierto. Su ex aparecía a poca distancia con un amigo, Johann, dándose la mano; uno que se suponía que era de fiar. Una de las últimas peleas de la anterior pareja habían sido las envidias cochinas porque el alemán era el más guapo, el más alto, el más fuerte y el mejor de centímetros cuando lo espieron en la ducha. Había nacido en Viena, pero desde pequeño había paseado su fútbol desgastado por las calles de Stuttgart. Jugaba en un tercera regional, pero a su padre no le alimentaba el antiguo espíritu competitivo. Pierre había luchado con sudor matinal lo que a su hijo le resbalaba sin jabón. A los veinte, el hombre ascendió con su equipo hasta el tope que jamás alcanzaría. De portería en portería como los saltos de una cabra. En Bélgica, su nación, le habían llamado *el inquieto* y sus andanzas fueron merecidas con poco recuerdo, pero eso ya era historia. El entrenador del padre había puesto el ojo en el hijo y no dudó en apostar con su cuñado que ganarían la liga juvenil del 87. Al cabo de unos meses perdió el equivalente a cien euros y una ronda para toda su *trope*. Aún así, el chaval y tres más se encontraban el primer jueves de cada mes en el bar *Le Bistrot*. No hacía pronunciar palabrería en vano cuando cogían la misma mesa del fondo, se calentaban hablando de los últimos pechos que habían tocado y

recuperaban de verborrea lo que no se atrevían en actos. Como una canción repetitiva y cansina; la mujer que les llevaba habitualmente las jarras de cerveza estaba harta de que le mirasen el culo con descaro. En varias ocasiones se sentía desprotegida y el acoso laboral no llegó a tal extremo porque era una señorita de armas tomar. Su jefe, un ruso nefasto con el carné de conducir caducado desde hacía más de dos meses, la había contratado porque no encontraba a nadie. Se había fijado en la juventud, en la melena roja y en unos mini vestidos reducidos de tela. En hora de máxima ebullición los pedidos salían disparados a comanche incierto, pero las cuentas encajaban para quien se le perdonaba todo con su cara de niña bonita. Jacqueline, la última conquista del defensor del comunismo, la miraba con descaro. Treinta años de diferencia y varias operaciones de estética. Treinta y dos años atrás ella hacía lo mismo y con mucha más gracia, aunque aquellos eran otros tiempos; mentalidad demasiado cerrada para quedar con un cliente satisfecho y no hacer pensar mal al populacho. La hermana de la envidiosa negaba la herencia de compartir genes de una "menea culos" y prefirió licenciarse en Biología, aunque al final nunca trabajó de ello, sino al lado de su marido constructor. Le dejaba bien servido y eso se notaba en la alegría matinal. Agarrados de la mano con los dedos apretados igual que Johann y su actual pareja, Elisa. Ella no dejó el contacto de la mano de su amado ni siquiera cuando le cayó un euro del bolsillo roto del pantalón marrón oscuro. Al recogerlo observó en la distancia unos zapatos conocidos. Que fuesen de Paolo, su ex, era una premonición demasiado fácil para acertar. Recordaba su amabilidad, su carisma personal y sus manías de lavarse los soba-

cos dos veces seguidas cuando la ocasión lo requería. "Te quiero", le había susurrado tantas veces al oído; ahora no. Dani, el supuesto amigo de los dos, le había enviado un mensaje revelador: "No eres la única...síguele hasta el trabajo"; y ella le hizo caso. Era una cría con pecas en la cara y dos coletas de montura. Una colegiada le había robado la seguridad, y al final del embozado repudió a un amigo que quería sacar provecho de las desgracias ajenas. La madre del imbécil tenía razón cuando le acurrucaba con lágrimas en los ojos. Le avisó de que nunca más se metiera en la vida de los demás, y el chico confió en su sabiduría. La Sra. Rodríguez había enviudado justo cuando cerró la frutería de seis generaciones atrás. Apreciaba a Elisa como a la hija que nunca había tenido, pero su defecto era la angustia, quizá sana, pero corrupta en el trasfondo de su ser; esas piernas eran perfectas e inacabables. Le quedaban bien con todos los tejanos, y cuando se hizo un dobladillo aprovechando que recogía el euro caído se enteró de todo en milésimas de segundo. ¡STOP! ¿Que no ha visto el STOP?, pensó la "nena" cuando reaccionó y vio a la Paqui, su madre, tirada en el suelo. La sujetó del brazo y la levantó con todas las fuerzas para abrazarla con delicadeza. Ojos de azul intenso para quien le había dado la vida; los de su marido Rodrigo eran verdes con intensidad, igual que cuando se tocaron a escondidas de los padres de ella. Benito había sido coronel de las fuerzas armadas con severidad y autoritarismo. Sus refugiados eran los que le obedecían sin cuestionarse las reglas del combate, por eso le gustaba tanto mandar. ¡Qué santa era esa mujer!; la esposa del mandatario era bizca de un ojo, pero no de intuición. No se le pasaba por alto que ella era la oficial, nada

más. Durmiendo de cama para adentro; cara los demás parecía la perfección, aunque los lloros no cesaban en dos o tres meses alternos. Perfume barato, a veces de Dior, en otras, manchas de maquillaje que a un hombre se le pasan de largo. Cuando se sentaron para hablar del tema, los protagonistas repitieron reproches de infidelidades y poco cariño. Ella le cuestionaba su virilidad; él le pedía una minucia de comprensión. Recordaron cómo el pasado les había castigado con el nacimiento de un hijo muerto a los veinte años. Su novia Eva, ahora casada y con mellizos, les dio soporte en todo momento y dijo unos votos que no serían fáciles de olvidar: "Vuestro hijo me ha dado tanto. Será insustituible"; y con esa argumentación sentimental se largó de Logroño, dónde vivían, buscó trabajo de pediatra en otro ambulatorio y al cabo de dos meses escasos, quizá demasiado pocos, se buscó a un sustituto. ¡Rodrigo!, gritó la Paqui.

El telón bajaría por unos minutos, los justos y necesarios para que los actores y actrices descansasen haciendo gárgaras para una voz sin sonido. El público descansó el reposo merecido y Poe, su único observador, bostezó. Eso era señal de insensatez. A nadie le gusta desvanecer tal esfuerzo y demostrarlo sin contemplaciones. Hubiese podido disimularlo con la mano, girarse con delicadeza o tragarse tal falta de respeto. Su respuesta fue visceral; su organismo se lo pedía. Poca concentración, más protagonismo; él era así. Se levantó de golpe y con las piernas empujó la silla un poco para atrás, sin embargo nadie lo miró, al contrario, era él quien analizaba al reparto. Se bajó la cremallera del pantalón y meó con gusto. Después de beber mucho líquido tenía esa necesidad, pero en eso no se diferenciaba mucho del resto de los

humanos. Tenía buen carácter cuando le seguían la corriente, cuando no, podía ser un pésimo enemigo. Siguió desconectado y como una alarma que le avisaba de que la pausa había terminado, llenó de nuevo el vaso con zumo de naranja y no se inmutó cuando volvió a quedarse en la misma posición de antes.

Parecía que el tiempo se hubiese caído, pero no; eso sería una incongruencia. Los segundos transcurrieron y "¡Rodrigo!" se volvió a escuchar dentro de un autobús repleto de calor humano. El implicado estaba ocupado, si se considera escuchar música con el iPod un eufemismo para tenerlo en cuenta. Su otra hija, la Carmela, se había presentado el martes de la semana pasada con un regalo debajo del brazo. De perfil era plano, de perspectiva envuelto con papel de periódico y de corazón un pequeño detalle sin más. Dani, su primogénito, se enfadó cuando lo descubrió en el cajón donde su madre guardaba los caramelos, hizo morritos cuando lo abrió y se tragó sus insultos con los brazos cruzados al saber que no era para él, sino para el yayo. Ofendido sin argumentos propios de quien tiene dieciocho años y un futuro prometedor en los estudios. Reconocía que era celoso de besos, de trato ajeno y de ilógica; lo suyo no era enfermedad, sólo mala crianza. Su medio novio se lo decía una y otra vez: "No tienes motivos", pero Vigor era muy mentiroso -su mayor defecto. La desconfianza de su pareja era con fundamento de razón. Un amigo, Salva, hizo el favor a uno, pero les causó la desgracia mutua. Unas fotos comprometidas insultaron la previsión de una futura boda civil al cabo de cinco años exactos. El delito fue Igor, modelo de pasarela, de publicidad, estatua inmóvil para la ocasión y anzuelo de tríos cuando le pagaban con un billete lila.

Tenía unos pelos que le llegaba hasta los hombros, apreciaba la danza y un ratito a la semana chateaba como voluntario en una asociación para prevenir las enfermedades de transmisión sexual. Pero el pecado no era su humanidad sino servir al mejor postor. Carne o pescado; a él le parecía todo bien mientras le llenasen los bolsillos. Nadie hubiese podido imaginarse que ella terminaría a su lado, aunque sólo fuese durante dos horas. La Tina, hermana de la "nena", de Carmela, tía de Dani e hija de la Paqui y de Rodrigo, estaba desesperada. Aturdida de la forma más hormonal que se puede estar cuando a la hora de la verdad tu acompañante de camino mira para otro lado. Le gustaba su físico, su dinamismo, sus calenturas puntuales, pero no soportaba que le contradijesen en público. Adrián la amaba con estupor, y con ese término la abandonaba a la mínima que no sentía el control conyugal. El padre de la susodicha apresuró el paso y ayudó a su mujer hasta devolverla al asiento de donde no tenía por qué haber resbalado. "¡Mierda!", susurró Manolo mientras contemplaba con impunidad lo que había causado su frenada forzada. De todos eran conocidos sus insultos mentales y los que se le escapaban en voz alta. Tatiana, la que estaba situada justo detrás del conductor, repitió el mismo insulto con un siguiente "Ups" tapándose la boca con la mano. Lo que había pensado en silencio se le escapó de pronunciación. "Mal hablada", quiso decir su vecina de sillín sin que se saliese palabra alguna. Mabel era argentina y cogía diariamente ese autobús para ir a trabajar. Su salario se lo pagaba un banco estando en la ventanilla con una sonrisa horrenda aunque tuviese todos los problemas del mundo -su fijación era la alta costura y los diamantes. De familia humil-

de y nada adinerada; todo lo contrario que la otra. Girándose a su derecha estaba la afortunada de un vestido chic y un pedazo de collar -demasiado ostentoso para una vulgar rutina urbana. Mari Luz, y sobre todo los abuelos de sus bisabuelos, habían recaudado fincas de caballos como terratenientes poderosos en Colombia. A día de hoy le quedaban las fotografías añejas de lo que se hubiese podido mantener y no fue así. Ella era escrupulosa en la mesa, rica e influyente, quizá menos de lo que quisiera, pero jefa de una cadena de restaurantes, dos pisos en el centro y una casita en la Moraleja. Se levantó a las ocho de la mañana, dejó el BMW gris al mecánico y cogió el transporte público por desgracia suya; se había olvidado de la tarjeta de crédito y de la cartera. Calderilla como una cualquiera, así se sintió cuando aquel trasto demasiado lleno de personas frenó y se notó poco segura. El de su lado no tuvo tiempo de razonar el traje y chaqueta valorado en más de dos mil euros; casi se empotra contra su escote contundente. Su colega de detrás le había cogido del hombro derecho por acto reflejo y cuando el autobús estuvo parado le maldijo con crujido de dientes. Su dentista le pulía las encías con delicadeza y con más de siete sesiones por delante. Seis asientos más atrás estaba otro cliente del odontólogo, una tal Leandra. A su derecha, su marido vasco no le dejó la mano en ningún momento y con el frenazo le saltó el chicle que mascaba con pasión. La goma fue a parar a una pelusa gigantesca de un africano impasible. Él no tenía previsto decirle nada, y tampoco la niña de dos asientos *pa trás*. Ella siempre ponía uno de los pies contra el sillín delantero por si las moscas; esta vez acertó. A su lado la madre adoptiva de la pequeña continuaba ausente, igual

que la mujer del otro lado. La china miraba el reloj; llegaba tarde a una reunión. Su amiga Chin la estaría esperando, pero no muy lejos, justo detrás del autobús. "Yo te sigo", dijo la amiga de Mao mientras ésta subía en el bus seis paradas antes del pequeño altercado. Al lado de la asiática motorizada había un Renault, un ciclista, varios coches, una scooter vieja, más automóviles... después del frenazo el semáforo se puso en rojo y las reglas impedían continuar. No lo podía permitir; el tránsito avanzó a la misma velocidad que la perrita Lolita se acercaba nuevamente al pequeño Nicolás e intentaba levantar una de las patitas traseras. Su abuelo vigilaba el asunto con cautela, al igual que Teodora agarraba del brazo a su marido Jesús para evitar otro susto en vano. Así son las cosas, como la vida misma. Lo desconocido y lo que no se puede saber ni con una divina imaginación. La tarde aportaba calor; aún quedaban horas de sol. Poe se tomó todo el zumo que quedaba y era plenamente consciente de que cuando el vaso estuviese vacío la fantasía se habría terminado. Un paseo demasiado largo para recorrer sin andar de pie; lo suyo eran los sueños diurnos y mundanos, los de pocas palabras verbales... a la hora de la verdad, los más satisfactorios.

L'ARXIPRESTE

Josep Tuyet Huch
Hospital del Mar

Ara que ja no hi és, puc escriure sobre l'oncle Urbici. Amb això no vull pas dir que s'hagi mort, sinó que és absent sense retorn. Pateix alzheimer i ja ha oblidat fins i tot que espera amb paciència i desesperança l'arribada de la mort definitiva. Vés per on, jo també sóc dels que crec que morir-se costa.

Vull parlar de l'oncle: en especial de les confidències que m'anava fent d'ençà que va complir la seixantena. Es desfogava en mi perquè era el seu familiar de confiança i perquè sabia que era discret. Ell no confiava en cap dels altres capellans amb qui treballava, per aquella cita evangèlica segons la qual l'enemic està en la família, referint-se segons l'oncle als companys de professió.

La gran preocupació seva fou que de mica en mica anava perdent la fe en allò que essencialment era la seva feina. Va començar per la fe en la institució: les declaracions dels bisbes i del papa eren habitualment tant desafortunades i fora de lloc que arribaven a contradir l'esperit del Regne de Déu. Només calia llegir els diaris per adonar-se'n. En un principi li van saber greu i el van fer patir, però després ja es prenia aquestes rucades i errors amb un somriure d'ironia. Potser pretenien fer retornar la Inquisició, cosa que la societat d'ara no permetria, gràcies a Déu.

Anem alerta ja que no tot el que ha fet l'Església és maldestre ni erroni. A Catalunya per exemple, ha afavorit la llengua i cultura catalanes en una època certament difícil. També hauríem de

salvar algun bisbe modèlic d'aquest país. A Espanya ja és una altra cosa més difícil de pair.

El verdader drama de l'oncle Urbici va venir quan va començar a qüestionar-se les Sagrades Escripures i a comprendre perquè durant molts anys varen ser inqüestionables per obligació. Ara això ja no és així, gràcies a Déu. Pensant-hi veus que lògicament es van escriure o reescriure per fer-les acoblar amb la religió a la que servien. I això passa igualment amb les altres religions mono-teistes. De fet ni Jesucrist mateix va ser fundador de cap religió, ja hi va haver qui es va encarregar de fer-ho.

L'oncle predicava coses que ja veia que no podien ser, sobretot quan anaven contra la llibertat natural o contra la justícia. En una paraula: contra la consciència de l'home. També això ho va anar trampejant perquè de manera quasi inconscient es limitava a predicar un humanisme de pedra picada, en el qual, si calia, també podia incloure a Déu o citar fragments de l'Evangeli que són realment dignes de qualsevol humanista honest.

De forma paulatina una cosa va portar a l'altra i un bon dia va perdre un altra tros de fe en adonar-se que els sagraments que administrava no passaven de ser un bonic joc infantil que salvava la consciència del adults creients. Uf, el descobriment era molt fort! Va anar veient que en el fons de tot hi havia la por ancestral de l'home davant la vida i davant la mort. Perquè, és clar, l'home podia sentir la necessitat de Déu per caminar en aquesta vall de llàgrimes sense pensar que Déu no necessita de ningú per ser Ell.

I fent un incís, segons el meu oncle, la mateixa existència de Déu és prou dubtosa i difícil d'escatir. Però ell pensava que això no tenia la importància tan cabdal que alguns li volien donar. Té

més importància la immensa por humana, i un bon exemple seria la pragmàtica por dels creients davant de la mort. Ells, tot i creure en la resurrecció eterna i en la glòria del cel, tenen una por a morir-se tan gran com més diuen confiar en la seva fe. Aquesta paradoxa l'oncle la trobava fascinant i em deia que faria bé de pensar-hi lliurement i sovint al llarg de la vida.

Escric molt condensadament els apunts de l'oncle sense aprofundir-hi perquè tot plegat és com un gran cabdell que si el tibes per un cap et va seguint el fil com si res.

M'afanyo a dir que tot això, a l'oncle Urbici, no el deixava gens indiferent i que el va fer patir molt de temps. No estic segur d'haver-me explicat bé: d'acord que l'oncle va entrar al seminari portat per la pobresa manifesta dels seus pares que, al no poder pagar-li estudis, limitaven el creixement intel·lectual i cultural del noi.

Un cop a dins de la institució la fe va anar creixent, amb la gran sort que els fulgors del sexe propis de l'edat no el van turmentar mai gaire. Era com una herba que creix en un penya-segat i acaba ofegada. Amb tot, sempre li cridà l'atenció el fet que el catolicisme sempre es fiqués en les coses del sexe al temps que predica coses tan poc humanes com el celibat obligatori que impedeix la creació de famílies, i en canvi no es cansa de predicar les excel·lències de la família. Hi ha molts altres temes de més profunditat evangèlica on hauria de ficar cullerada i no ho fa mai.

L'oncle va aprofitar l'estada al seminari per estudiar música. Amb el temps va esdevenir organista, mestre de capella, director de coral i director d'una petita orquestra. Alternava la música amb les obres de caritat i amb les celebracions litúrgiques habituals.

Quan estava a punt de complir els seixanta-cinc anys, es presentà davant el bisbe per demanar-li la jubilació. El bisbe l'hi

denegà perquè a l'empresa li faltava personal i tenien els seminaris buits. Només faltaria que els pocs que quedaven se n'anessin!

L'impediment de jubilar-se el situà en un escull compromès ja que sense fe institucional ni doctrinal no veia moralment correcta continuar predicant i vivint de l'organització.

Fou llavors que jo li vaig exposar un secret: la viuda de ca l'Ample l'estimava de feia anys i mai havia gosat dir-li a ell, i en canvi m'ho havia explicat a mi reiteradament, suposo que amb la intenció que en alguna ocasió ho amollés a mon oncle.

Com que la dita senyora era molt rica i no era pas gens lletja, li vaig dir a l'oncle que casar-se amb aquella dama podia ser una sortida al problema de consciència que tenia. Va comentar-me que s'ho pensaria i que també havia considerat la possibilitat de treballar ensenyant música o bé dedicar-se a altres coses, encara que semblés difícil trobar-les. I de fet sí que era difícil trobar feina a la seva edat, encara que necessitava ben poca cosa per viure ja que sempre havia viscut en la penúria econòmica que li havia proporcionat la seva vocació.

Va estar molts dies amb l'angúnia de no saber quin camí havia de seguir sense sentir el molest batec de la consciència. Va estudiar detingudament totes les possibilitats però no en trobava cap de satisfactòria. En aquell moment d'incertesa fou quan rebé la carta del bisbe. Li deia que la darrera vegada que van parlar li va semblar que estava inquiet perquè potser havia arribat al final d'un cicle, i que per aquest motiu havia decidit nomenar-lo arxipreste de la zona. Esperava rebre una resposta afirmativa en pocs dies.

Un arxipreste és un coordinador de les parròquies adscrites i per tant un interlocutor entre els companys de les parròquies i el

bisbe. Fet i fet era un petit càrrec que li permetia una mica més d'autonomia personal i una petita responsabilitat quan les coses no rutllessin prou bé.

Tornant al dilema de quina via agafar per tal de sortir del conflicte moral que li causava la pèrdua de la fe, l'oncle Urbici es va adonar de seguida que tot es resumia en dos únics camins: deixar la feina o no deixar-la. Com que jo ja sé el final, intentaré imaginar quines càbales devia fer l'oncle.

Deixar l'Església significava una ruptura, un trauma a causa de l'esperit venjatiu de la institució i això provocaria que socialment fos mal vist i que com a mínim hagués de canviar de lloc de residència per no suportar el pes del rebuig. En un altre poble seria més difícil trobar feina, encara que es tractés d'una cosa tan etèria com la música.

Si optava per casar-se amb la pubilla de ca l'Ample, li feia por la convivència amb una dona i l'aterria només pensar que potser hauria de dormir amb ella i tenir-hi alguna mena de relació sexual. L'única cosa bona seria que ella l'empararia del rebuig social, i podria fer pam i pipa a la jerarquia i al seu ramat de fidels fonamentalistes.

Encara va considerar una altra possibilitat en la via d'abandó de la vida sacerdotal: era marxar al tercer món amb les mans a la butxaca, i amb disposició d'ajudar a gent necessitada. Però això era feina de jovent i ell ja es veia massa gran per afrontar aquestes tribulacions.

Si suposem que havia descartat totes aquestes possibilitats referides a la via externa per veure-les poc viables, només quedava la via interna i aquesta via portava enganxada el problema de consciència de treballar en una institució de fe, però sense fe.

Va caldre una llarga meditació valorant pros i contres de quedar-se a la institució i continuar com si res, o marxar definitivament amb la consciència tranquil·la per haver adoptat una decisió honesta. Però si en comptes d'honestedat valorava el bé o el mal que faria, el resultat era que quedant-se podria fer molt de bé als creients encara que l'Urbici considerés que tots els ritus no passaven de ser una pallassada o, si voleu, una representació de màgia fantàstica i no pas real.

Va sospesar que el veritable cristianisme estava en allò que hom fa i no en el que creu o espera. La paraula clau era fer: fer vida honrada, fer ajuts als necessitats, fer justícia, fer viure espais de llibertat, fer cultura, fer país, fer... "Fer" costa molt més que creure o esperar.

L'Urbici acceptà el càrrec d'arxipreste i el bisbe féu el nomenament amb tots els ets i uts. Tota mica de poder comporta un tros de llibertat. Podria organitzar la seva vida i els actes rituals com millor li convingués. Segurament disminuiria al mínim la presència d'actes rituals amb l'excusa de dirigir la coral o anar a una reunió, i en canvi potenciarà al màxim els actes de servei als necessitats i les expressions culturals. Com a empresa es veuria obligat a un mínim de rituals i homilies que ell acceptaria fer a la seva manera, ja que odiava els sermons grandiloqüents amb càrrega teològica que no són més que xerrameca inútil.

A la pràctica tant els companys de clergat com els fidels s'adonaren que l'Urbici no era home de gaires rituals i que, en canvi valia molt com a coordinador de les activitats caritatives i culturals de les parròquies.

Ell mateix va impulsar la creació de grups corals a totes les parròquies de l'arxiprestat, compongué cançons d'inspiració religiosa i ajudà els joves que volien aprendre direcció coral o orquestral.

També escrivia articles a la premsa local o de la pròpia institució i arribà a publicar alguns llibres de poesia i algun de prosa, tots ells en llengua catalana com a mostra de l'orgull de pertànyer a aquest bonic país, enllà de les Espanyes. De fet, tenia tanta activitat que no li quedava temps de fer gaires reflexions profundes.

Va ser quan feia poc que havia pres possessió del càrrec, que rebé la petició d'audiència privada d'un jove capellà de l'arxiprestat el nom del qual no m'ha volgut revelar mai i només m'ha dit que jo el coneixia (la discreció i el secret eren virtuts que sempre havien agradat a l'oncle Urbici).

Doncs bé, amb aire més aviat informal rebé el seu col·lega que mostrava un posat seriós, com d'amoïnats. A l'inici, els silencis i els monosíl·labs tensaren la conversa. L'Urbici li somrigué cordialment indicant-li que anés al gra i li expliqués sense embuts quin era el problema.

- Mira Urbici, he perdut la fe i no sé què fer.

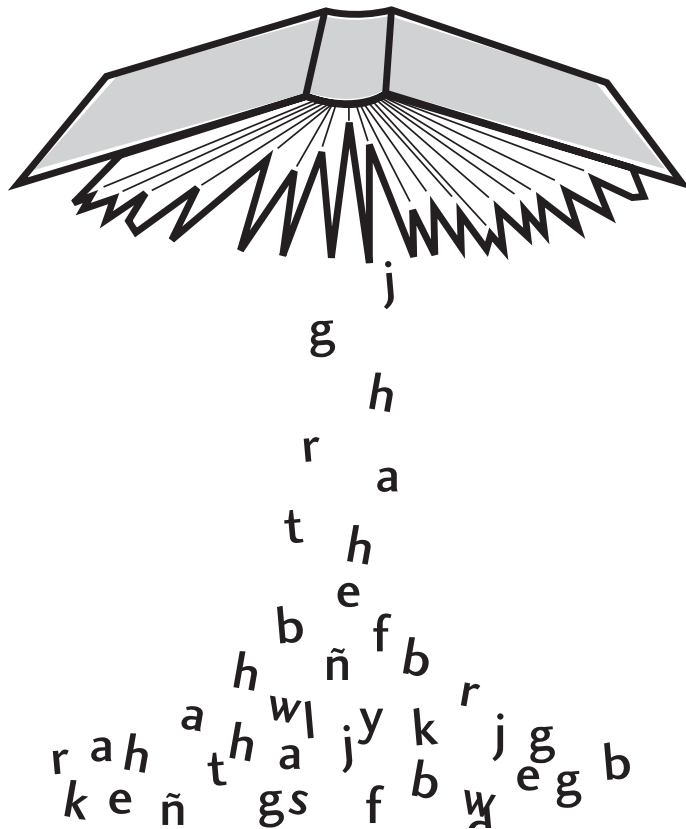
L'oncle no m'ha volgut dir res més d'aquella conversa, però a mi m'arrencà una rialla sincera.

FI

INFORMATIZADOS Y CIRCUNCISOS

Oriol Vall Combelles

Hospital del Mar

Dos noticias aparentemente inocentes han venido apareciendo en algunos medios de comunicación: "Arranca el PC de bajo coste" y "La circuncisión reduce un 60% el riesgo de contagio de sida". Dos artículos distintos pero no diferentes. Sus contenidos se complementan y clarifican la interpretación de un problema de salud.

La primera noticia informaba sobre la producción industrial de un portátil para los escolares del Tercer Mundo, que genera su energía a través de una manivela y que es impulsado por un programa de la ONU. En la segunda Robert Bayley de la Universidad de Illinois (EEUU) se congratulaba de haber sido respaldado por la OMS al considerar la circuncisión como método preventivo. Sin duda dos buenas intenciones frente a una determinada realidad social.

Más allá del título, los entresijos de ambas noticias bien podrían utilizarse como herramienta pedagógica. Por el módico precio de 150 euros cualquier niño africano podrá tener un PC y conectarse a... ¡bueno, no está muy claro dónde, sencillamente conectarse qué más da! Al parecer se ha encontrado un camino a la escolarización, a la información o el acceso a la cultura. Dicho de otra manera, muchas poblaciones del Hemisferio Sur carecerán de muchas cosas básicas, pero la industria del Norte invertirá para que un ordenador no falte a nadie. Los niños podrán comprar

video-juegos, los adolescentes ahorrar eternamente para adquirir una Harley-Davidson, y todos podrán navegar por Internet y deslumbrarse ante una publicidad de zapatos estilizados, pornografía sugerente o acercarse a succulentos platos virtuales que no se dejan comer. Se trata fundamentalmente de que el gran escaparate del mercado esté al alcance de todos, más aún, lo traen a domicilio. Se ha aparcado la revolución y se ha iniciado la venta de sueños.

Simultáneamente, ha irrumpido en los medios de comunicación, la idea del científico de Illinois para solucionar la carestía de tratamientos anti-sida. No hay que confundirse, no plantea convencer a las empresas para rebajar el precio del fármaco, sino circuncidar a los varones de determinadas poblaciones africanas como una de las soluciones a la enfermedad y su transmisión posterior. Hasta ahora creíamos que abaratando los modernos medicamentos, una mejor educación frente a los riesgos del contagio, un resistente condón y conseguir elevar su nivel de vida era una solución y que, eso sí, nos comprometía a todos. Pero en este y otros estudios publicados recientemente, se demuestra que el tratamiento de ciertos problemas de salud pasa por someter a grandes poblaciones a cierto tipo de intervención. Obviamente el riesgo de sobreinfección y contagio ha de ser alto en países con infraestructuras sanitarias deficientes y junto a los muchos recelos culturales, puede en conjunto interferir su aplicabilidad.

En algunos trabajos científicos hay confusión entre la causa y el efecto y en muchos más se cataloga, como causa única, lo que en realidad es una causa intermedia ya que no incide en los verdaderos determinantes de salud que son los primeros responsa-

bles del problema. Por ejemplo, en el caso del sida el agente es el VIH pero el problema de base, en muchas ocasiones, es el analfabetismo y la pobreza. Prueba de ello es que hoy día en los países ricos se ha frenado y controlado la pandemia, en gran medida, gracias al nivel educativo, evitando conductas de riesgo, y todo ello sin contar con la ventaja que supone poder costearse el medicamento. De ambas cosas carecen los pobres y además los países ricos no se lo ponen fácil.

Lo saben muy bien los expertos en salud pública. A finales del siglo XIX y principios del XX, la incorporación de la higiene personal, el control de las aguas y una cierta salubridad comunitaria hizo descender la incidencia de muchas enfermedades infecciosas antes de que los tratamientos farmacológicos estuvieran disponibles.

Pero sobre la mesa permanece la propuesta de cortar el precio a buena parte de los hombres africanos para reducir el riesgo de contagio del sida un 60%. Así de simple, de repente a la OMS se le ha ocurrido invertir la pirámide de Maslow. En 1943, Abraham Maslow, propuso jerarquizar las necesidades humanas, y en el primer nivel colocó las necesidades fisiológicas básicas y las de seguridad. Pero le hemos dado la vuelta, hemos suprimido la base de la pirámide a los africanos y en su lugar se ha colocado el vértice. Ahora deberán hacer equilibrios. Una vez más se ha confundido lo real con la realidad, que es mucho más compleja.

Al contemplar la pobreza y la enfermedad evitable, además de una injusticia, se observa una contaminación social que afecta a nuestro propio entorno. El "otro" pertenece también al ecosistema que nos rodea, su salud está relacionada con nuestro bienes-

tar y viceversa. Más aún, el cambio climático que nos espanta ya empezó para muchos habitantes del planeta hace demasiado tiempo.

Es evidente que nuestra supervivencia no está inscrita solamente en nuestros genes. De no acompañarse de otras medidas probablemente, muchos africanos, seguirán pobres, sin trabajo, sin conseguir medicamentos caros, y además sometidos a ensayos clínicos y consentimientos "ilustrados" por parte de las multinacionales.

Más todavía, sin agua corriente, con nutrición eufemísticamente desequilibrada y eso sí, con una gran presión del mercado, los veremos pronto con su ordenador bajo el brazo y muchos de ellos circuncidados. Y la comunidad sanitaria, sin apenas planteamientos de denuncia, ejerciendo en ocasiones de comerciales de empresas farmacéuticas y la OMS apoyando propuestas inverosímiles y el Hemisferio Norte opulento, asomado a la TV, viendo obscenamente como los habitantes de muchos países en vías de "subdesarrollo", poco a poco, se consumen consumiendo.

MARGARIT

Jordi Varela Pedragosa
Hospital de Sant Pau

Continuació de "Sampere" i de "Bauçà", narracions publicades en els llibres de Sant Jordi dels anys 2007 i 2006 respectivament.

Aquella nit vaig somiar que la Coia venia a casa embolcallada d'un aire romàntic, diferent, mentre jo la rebia a la llum de les espelmes. Però quan, en el somni, tot anava d'allò més bé, el pis va patir l'assalt d'un nombrós grup de policies, però no dels normals, sinó d'aquelles brigades especials que van armades fins les dents. De l'ensurt em vaig despertar, em vaig seure a la butaca i vaig encendre un cigarret. Sabia per pròpia experiència que si vols evitar tornar al mateix somni, el millor que pots fer és desvetllar-te. "Cony de somnis." Vaig pensar, mentre observava la fumera del cigarret en la foscor de la saleta i per ajudar a despertar-me encara més, vaig agafar *Rudiments de saviesa* d'en Bauçà, el qual havia esdevingut el meu llibre de capçalera. És una obra que si l'heu pogut tenir a les mans, haureu observat que és estranya, com l'autor. Es compon d'una llarguíssima llista d'aforismes o de sentències (no sé com s'haurien d'anomenar aquelles dites.) A *Rudiments* hi ha uns quants temes reiteratius, i els somnis en són uns d'ells:

- El que fem no vol dir res del que fem: fem tantes coses...!
- Així com sabré el que faig?
- Només t'ho diran els somnis.

Quan he dit que *Rudiments* era el meu llibre de capçalera, crec que m'he excedit, en el sentit que no és de cap manera que en ell hi cerqués un aforisme enginyós per a cada circumstància de la vida. Però com que és una obra que no te la pots llegir d'una tirada, va passar que durant aquells temps de foscuria, m'agradava tenir-lo a la tauleta de nit per llegir algun *rudiment* de tant en tant. A vegades l'obria a l'atzar, però d'altres anava a la recerca d'un aforisme ja conegut, com havia estat el cas aquella nit.

Un cop al llit, desvetllat, vaig rumiar el maleït *rudiment*. Si, com afirmava en Bauçà, els somnis m'havien de dir què em passava de debò pel cap, doncs la primera cosa, i evident, és que (amb permís del meu pobre cos malmès) em moria de ganes d'endur-me la Coia al llit. Però la segona, la de l'atac dels policies, no en vaig tenir cap dubte que procedia d'una escena de la novel·la d'ella (l'assalt salvatge de la policia a un apartament on enxampen, per error, una parella mentre follava furtivament.) La qüestió era, doncs, que els personatges de la Coia s'havien atrevit a entrar dins del meu somni particular per impedir que la seva creadora acabés enrotllant-se amb un vell solitari.

Amb aquests pensaments vaig tornar al llit, però el somni deuria ser insistent perquè, malgrat el cigarret i els *rudiments*, un cop havia tornat a agafar la son, em vaig trobar volant a través del quart cel, aquell que en Sisa considera que és *irreal com un oasi verd en un desert estrany*, i vaig anar de pet a l'escena de la novel·la de la Coia, en la qual una dona de molt caràcter contracta una prostituta perquè, aprofitant que ella surt a sopar amb una amiga, vagi al pis a fer-li un servei al marit. La dona, farta de les infidelitats del company, el vol enxampar, i aquest cop de ple.

I llavors, en el somni, se'm va obrir la porta de la cambra i una noia bruna de llavis ardents se'm va ficar dins del llit; mentre jo, lluny de gaudir del regal sexual, no feia altra cosa que patir, perquè em semblava que la Coia ens descobriria, i no volia que ella pensés que m'ho feia amb prostitutes. Però mentre, a causa del neguit, m'ho passava d'allò més malament, sobretot perquè aquella noia no parava de bellugar-se com un dimoni. I el somni es va allargar. Era d'aquells que no s'acaben mai, ni que donis quaranta voltes al llit, però us puc assegurar que no se'm va aixecar ni una sola vegada. De fet, ja feia temps que havia deixat de sentir aquella tibantor a baix.

Aquell matí em vaig llevar una hora més tard, o potser més, i aquesta alteració menuda em va trasbalsar, degut a que, com tot vell solitari, les rutines havien esdevingut cabdals en la meua trista quotidianitat. I, per això, l'hora de llevar-me és sagrada per mi, sobretot perquè va seguida d'un conjunt d'automatismes, i el més important de tots ells és la sortida que faig al quiosc a comprar el diari (el meu únic acte social del dia.) En aquest escàs recorregut m'ensopego sempre amb la mateixa gent i els faig més o menys les mateixes salutacions. Per a un veí de l'escala del costat sempre li tinc a punt un comentari de futbol, amb algú altre s'ha de dir alguna cosa del gos; però la climatologia és el tema preferit del quiosquer. Bé, ja sabeu, em refereixo a totes aquestes converses intrascendents pròpies dels que més aviat vegetem pels barris d'arreu. Per tant, haver-me llevat una hora més tard aquell dia comportava que les rutines ja no podrien ser ben bé les mateixes, i només per aquesta petitesa ja em vaig malhumorar. Què fràgil és l'ànim d'un vell xaruc!

-Avui s'ha adormit, eh Julià? Que ha anat de marxa? -vaig haver de sentir per part del quiosquer.

I ell vinga riure i el malhumor, tal com havia vingut se'n va anar. Potser havia estat la riallada del quiosquer, o potser el canvi de rostres en el veïnatge, o senzillament era que aquella primavera, ja avançada, feia les noies més ufanoses, almenys als meus ulls. Quina cosa més curiosa, vaig pensar, aquell matí res era el mateix, només pel fet que m'havia llevat una hora més tard. I vaig decidir trencar el protocol i anar a esmorzar a l'Estudiantil. Quan hi vaig haver pensat, d'immediat em va semblar una idea excel·lent i em vaig preguntar a mi mateix que per què no ho feia més sovint.

Un cop al bar, enlloc de seure'm a la tauleta de les trobades amb la Coia, no sé per què ho vaig fer a la terrassa. Què caram! Si havia de morir després d'haver agafat fred, el món continuaria rodant. I tant que ho faria! Vaig llegir el diari, però no aconseguia concentrar-me. Què em passava? És que potser m'estava enamorant? Només el fet de pensar-ho ja em va semblar una beneiteria, però tots els indicis apuntaven cap a la mateixa direcció. Quina rucada més grossa! I llavors, impensadament, em va venir al cap, amb força, aquell poema d'en Vicent Andrés Estellés, aquell que quan érem joves, com ho deuria haver estat el poeta quan el va escriure, feia commoure la meua dona: "*No hi havia a València dos amants com nosaltres. / Feroçment ens amàvem del matí a la nit.*"

Vaig pagar la consumició, un pèl torbat pels records que em va dur el poema. Com n'era de curiós que mentre (tant la Coia com jo mateix) teníem cura a no transgredir el rígid joc intel·lectual

que ens havíem marcat, algun follet s'havia entestat a dur-me a la ment uns versos de passió i de sexe. I les cames em van dur a la biblioteca del barri.

-Té el *Llibre de meravelles*? -vaig preguntar.

-De l'Estellés?

Em vaig seure i em vaig empassar el poema, sense embuts: "*El nostre amor és un amor brusc i salvatge, / i tenim l'enyorança amarga de la terra, / d'anar a rebolcons entre besos i arraps.*"

De tornada a casa el cap em bullia. Desitjava trobar-me la Coia a la primera cantonada per abraçar-la i dir-li que l'estimava. Quina inconsistència la meua! Feia quatre dies que em delia per morir sol, com en Bauçà, i ara, en canvi, m'aferrava a una dona. No entenia què passava pel meu cap, però el que era evident era que tornava a patir per algú, i el que era pitjor, me'n vaig alegrar. I vaig anar als estants de casa per cercar recer i el vaig trobar en Joan Margarit:

*Ara que només ets
un pètal dins de l'ambre del no-res,
ha d'haver-hi algun lloc on estar junts,
més junts que mai. Potser en aquest reducte
dels poemes. Doncs, què són
si no poden salvar-te de l'oblit?
Per si t'acostes a llegir-los, deixo
de nit el llibre obert damunt la taula.*

Vaig engegar l'ordinador, però no hi vaig trobar cap missatge d'ella, i em vaig decebre tant, que amb prou feines vaig dinar

alguns rosegons de pa amb restes de menjar arraconats per la nevera i, després, em vaig ensopir a la butaca. "Al cap i a la fi no és fins el vespre que la Coia es connecta." Vaig pensar amb la vana intenció d'animar-me. I quan em va semblar que ja era l'hora, malgrat que no teníem una hora precisa, em vaig posar davant la pantalla, però la bústia es va mantenir tossudament buida, mentre jo, com un estaquirot, no li treia l'ull del damunt. "Ah, ja sé què puc fer!" Vaig pensar i vaig teclejar el poema d'en Margarit. Després, mentre dubtava si havia de donar l'ordre d'enviar-lo, em vaig començar a penedir. Potser era un poema massa agosarat, potser si la Coia el rebia, s'enfadaria i tallaria el debat literari que havíem deixat obert, però què caram! I vaig clicar, desitjós de l'efecte contrari. Vull dir que vaig creure que potser amb aquells versos esperonaria una resposta. Però ca!

Aquella nit vaig tenir mals presagis, la tristesa havia tornat, però aquesta vegada encara era pitjor perquè venia acompanyada per l'enyorança i pel temor de la pèrdua. I em vaig adormir amb l'evocació del conte de *La porta a terra*. Es tractava d'un conte terrorífic que s'havia inventat un personatge-escriptor de John Irving. A mi la imatge d'una casa on en una de les cambres hi ha una porta a terra, des del dia que vaig llegir el conte, que la duia ben associada als pitjors moments que m'ha tocat viure, aquells que només tens ganes d'obrir aquella maleïda porta i desaparèixer cap a les entranyes del planeta: "*Quan va obrir la porta de terra -escrivia l'autor- va sentir un soroll tan espantós que els cabells se li van tornar blancs del tot, com els cabells d'un fantasma. I va ensumar una pudor tan terrible que la pell se li va arrugar com si fos una pansa.*"

Portava uns dies que, amb tot allò de la Coia, em sentia vulnerable, i la mostra era que després d'una tarda esperançada, vaig notar com a casa hi havia tornat a aparèixer una *porta a terra*. L'endemà em vaig llevar més d'hora del que m'era costum, però em vaig entretenir pel pis endreçant i fent feines domèstiques per tal de sortir a comprar el diari segons les regles de la rutina. El temps per a l'eixelebrament s'havia acabat: no havia durat ni vint-i-quatre hores. Aquell nou dia, en contrast, tenia necessitat de protegir-me, volia tornar a fer les coses de cada dia com les feia cada dia. Vaig fer les salutacions de sempre als veïns de sempre, vaig comprar el diari i vaig tenir un intercanvi de paraules amb el quiosquer sobre la sequera i sobre que en aquest país la pluja no sap ploure, i vaig tornar cap a casa a esmorzar el parell de torrades de rigor, a llegir el diari amb parsimònia; per després escollir algunes lectures d'entre els meus llibres més rellegits (no tenia l'humor per a les sorpreses). I aquell matí em vaig trobar a les mans aquell poema de Jaime Gil de Biedma: *Que la vida iba en serio*, que acaba així: "*Pero ha pasado el tiempo / y la verdad desagradable asoma: / envejecer, morir, / es el único argumento de la obra.*" I després un d'en Joan Vinyoli, *A les fosques*: "*Calaix de vida, / podrida pels desigs / no satisfets, pel cansament / d'haver esperat tantes vegades / i que no hagi mai trobat. / Tot s'ha tornat avorriment, desdeny i fàstic, / per covardia, seny o bé impotència.*"

Com haureu observat, la tria literària d'aquell matí era de la mateixa textura galdosa que la que havia fet per a l'homenatge a Màrius Sampere. Sense aturador, tornava a rodolar pel pendent de la tristesa i ben aviat, de ben segur, em trobaria habitant a la

cambrà de *la porta a terra*. He d'admetre que en l'ànim d'aquell matí tampoc em va ajudar una notícia que vaig llegir en el diari. El corresponsal de Londres explicava que en un barri del nord de la ciutat, en un dels edificis de protecció social del *Council*, la policia havia descobert l'esquelet vestit d'una dona d'uns quaranta anys asseguda en una butaca amb el televisor encara engegat. El cas és que durant els més de dos anys que es calculava que feia que la dona havia mort, cap familiar ni ningú havia denunciat la seva desaparició, però tampoc cap dels veïns de l'escala havia fet res, malgrat que veïen com piles de cartes s'amuntegaven a la porta del pis. Fins a l'extrem que els agents que finalment van anar a esbotzar la porta, ho van fer empesos per l'impagament dels lloguers, i no pas per altres motivacions de caire humanitari.

Amb això no vull dir que la notícia de la mort de la dona anglesa em colpís com ho havia fet la de la mort d'en Bauçà, però recordo que va ser com un senyal premonitori. Vaja, que ja hi tornava a ser, que el món de les penombres em trucava de bell nou a la porta, impacient. De primer, després d'haver llegit els detalls del succés de Londres, em vaig capficar en les circumstàncies que l'havien envoltat. Com podia haver passat allò? Em referia no tant al fet luctuós en ell mateix, que vés a saber. Aquella pobra dona podia haver-se endinyat un tub d'ansiolítics, o podia haver tingut un infart mentre estava sent turmentada per algun programa. El que era sorprenent era pensar com una ciutat, per gran que fos, es podia engolir una persona que suposadament tenia família i amics, o si més no coneguts o veïns; i al final havien d'haver estat els responsables del cobrament de rebuts els únics que havien fet

alguna cosa per esbrinar per què aquella dona no pagava el lloguer.

Aquell tarda, quan tot just em desvetllava de la breu migdiada que m'acostumo a regalar, el timbre del pis, amb el seu dringar ofensiu, em va sorprendre. "Algú que ve a vendre." Vaig pensar com sempre quan sento picar a la porta i, efectivament, no m'erro mai: les persones que truquen sempre ho fan per encolorar-te alguna cosa, o a vegades també ho fan per equivocació.

-Ja va! -vaig cridar malhumorat i vaig obrir, recelós. Però quina va ser la meva sorpresa, quan allà, al replà, em vaig trobar la Coia, riallera.

-Però com...?

En un instant em van venir al cap un munt de preguntes. Com havia sabut on vivia? Per què no havia avisat?

-Molesto, oi? -va dir ella.

-Oh, no no... -vaig respondre confús.

-Ho sento, Julià, però és que necessitava veure't. No m'invites a passar?

-Oh, sí, sí... -vaig fer mentre obria la porta-. És que no tinc la casa en condicions. Si m'haguessis avisat...

Ella, però, enlloc de respondre la meva tímida recriminació, em va fer dos petons i va entrar.

-Ho sento, tens raó... -va admetre.

Aquell irrupció, segons la meua manera de veure les coses, era inconcebible, però es donava la meravellosa circumstància que la violadora d'intimitats era ni més ni menys que la Coia. I la feina se'm va acumular: havia d'excusar-me per la deixadesa del pis, al mateix temps que li havia de mostrar el meu agraïment per haver

evitat, amb la seva sola presència, que *la porta a terra* se m'engolís. No ho he dit encara però aquella tarda, la tercera que ens vèiem en persona, em va semblar que la Coia feia més goig que les anteriors, i l'hi vaig dir, mentre m'afanyava a obrir el balcó.

-Que entri l'aire.

-Millor -va respondre ella, primaveral: les cames nues, lliurades de mitges, signe inequívoc de bon temps, de frescor.

Li vaig oferir la butaca orellera, la de llegir, mentre jo vaig seure en una cadira, en l'extrem de la taula més proper a ella. La llum, tamisada per les persianes reixades, li ressaltava la blancor d'una pell sobtada per l'estrenada bonança. Però no era només això: al cos de la Coia se'l veia desitjós d'estiu, i això el feia encara més desitjable, almenys així és com ho vaig sentir aquella tarda. En altre temps (amb alguns anys menys, vull dir) l'hauria festejat sense contemplacions fins endur-me-la al llit a *rebolcons entre besos i arraps*, però em vaig haver de limitar a fer servir amb enginy l'escàs poder de seducció que encara em restava. Vaig pensar que, com fos, hauria d'evitar que alguna de les meves carallotades ho engegés tot a dida.

-Tens dos missatges pendants de contestar -li vaig dir, amb veu alegre per evitar que sonés a retret.

-Ah sí? -va fer ella.

-No ho recordes? Sí dona, en un et parlava de la novel·la de no-ficció d'en Truman Capote...

Ella feia que sí amb el cap, sense perdre aquell somriure tan seu, i em vaig adonar que es mossegava el llavi (un gest que em va torbar) i llavors ella es va avançar:

-I l'altre era el de la fotògrafa, oi?

-Sí, era aquell en el qual et parlava de les *biografies especulades*, efectivament -vaig reblar.

I durant el silenci que va venir a continuació, la Coia m'observava de fit a fit, mentre jo em delia per clissar-li les cames, ni que fos d'una llambregada, però no ho podia fer perquè ella ho hauria notat i em va semblar que, per part meua, hauria estat un gest groller.

-Uf! -em vaig excusar- Encara no t'he ofert res.

I en tornar de la cuina amb un parell de tasses de cafè, la Coia m'esperava amb un paper a la mà.

-T'has oblidat d'un tercer missatge -em va dir.

-Ah sí? -vaig mentir.

-Jo diria que és un poema d'en Margarit. De debò que no el recordes?

Vaig notar calor a les galtes i no vaig saber què dir, però ella, sense més contemplacions, el va llegir, amb parsimònia, aturant-se on s'havia d'aturar: "*Ara que només ets / un pètal dins de l'ambré del no-res, / ha d'haver-hi algun lloc on estar junts, / més junts que mai. Potser en aquest reducte / dels poemes. Doncs, què són / si no poden salvar-te de l'oblit? / Per si t'acostes a llegir-los, deixo / de nit el llibre obert damunt la taula.*"

Mentre la Coia llegia, vaig tenir, per fi, l'ocasió de recrear-me en l'observació de les seves cames, sense haver de dissimular. Però aquella petita transgressió només va durar el temps just de la lectura del poema, malgrat que va ser suficient per enlluernar-me en la mitja penombra de l'estança.

-Em sap greu, crec que he estat massa agosarat en la tria... -em vaig excusar, convençut llavors que la Coia havia vingut a casa contrariada pel meu atreviment.

Però de seguida em vaig adonar que aquest no era el cas. No hi vaig veure cap recriminació en els seus ulls, ans el contrari. Es va aixecar de la butaca per regirar els llibres de damunt la taula (allà sempre hi tinc els que estic llegint), i va prendre el volum *Càlcul d'estructures* d'en Margarit. Va seure's en una cadira al meu costat, em va estrènyer la mà, com ja ho havia fet a l'Estudiantil, i va plorar amb la mirada perduda en la claror de la balconada. I així, en silenci, vam estar fins que el capvespre va anar desdibuixant les formes i la mitja penombra va esdevenir fosc.

-Et convido a sopar, puc? -li vaig dir, i després li vaig suggerir que seria millor que sortíssim fora tot recordant la penúria que patia el meu rebost, i ella va acceptar.

Vam menjar en un dels restaurants modestos del veïnatge, amb cridòria de televisor i ferum de fregits. Potser m'havia equivocat en l'elecció del local, però per mi era difícil encertar el clima adequat per a una relació que no havíem aclarit on anava, però que en tot cas no semblava que fos viable. I llavors, engrescat per les menges, li vaig dir una frase que ja m'havia quedat al pap la primera vegada a l'Estudiantil:

-He pensat des de fa molt de temps que m'agradaria moltíssim que m'ajudessis.

I la Coia va esclafir de riure. I allà vaig saber coses d'ella, no totes, però almenys les que va voler fer-me saber: tenia un fill, un adolescent *squatter*, que no li duia més que maldecaps, i un marit que no li duia res. Es veu que el marit era un home molt ocupat, que tot el dia era fora. Però a més a més, em va sorprendre amb una confessió que, segons el meu entendre, va excedir l'escasse-

sa d'intimitat d'aquella trobada: em va dir que tenia un amant, un xicot jove, no gaire més gran que el seu fill.

-Quan penso com m'han anat les coses, em ve al cap una sentència de Cesare Pavese -em va dir-: "*Viure és com fer una suma llarga. És suficient en haver-se equivocat en el total dels dos primers sumands per no trobar mai la solució.*"

Jo me l'escoltava amb devoció de confessor: vull dir que no vaig preguntar res i, per tant, no vaig saber res més del que ella espontàniament em va voler explicar, i em va semblar que ella ho agraiïa. D'aquella conversa em va quedar clar que els *dos primers sumands*: l'home i el fill, eren els que introduïen l'error en el total, però no vaig arribar a esbrinar quin era el paper d'un altre *sumand*: aquell jove amant (l'existència del qual em va ser des d'un començament desplaent), però ella, almenys aquell dia, no es va voler esplaïar en l'afer. O sigui que la meva difícil, gairebé impossible, labor de seductor (ja caducat) tindria un contrincant -suposadament en plena forma-. "Caram!" Vaig pensar, consternat, i per acabar amb les confessions, la Coia em va preguntar:

-Saps què pensava en Josep Pla de la poesia?

Malgrat que probablement ho havia llegit alguna vegada, no vaig saber respondre la pregunta.

-Doncs, que la poesia és tot i no res -va dir ella, i va continuar-. Si el poema se't fica per dins del pit i el notes com et puja per les temples és tot, i si no no és res, només paraules.

Després d'això, la Coia es va tornar a abstreure:

-*Ha d'haver-hi algun lloc on estar junts, més junts que mai. Potser en aquest reducte dels poemes...* -va recitar de memòria, mentre vaig notar com el batec del cor se'm feia present.

Poesia

LUCES

Juan José Ballesteros Sampol

Hospital del Mar

Sol:

Millones de escamas sobre el mar, doradas,
saltarinas, centelleantes,
Guiños que nos ciegan.

Amanecer:

Sutil "ovulación" de un universo
que fertiliza cada día
la "eyacuación" de ideas.

Atardecer:

Lenta a la vez que ardiente agonía
de la luz que declina y se esconde
compungida y vieja.

Luna:

Hembra al fin, creciente, menguante,
lejana, vacía o plena
...pero ya no virgen
desde que la hollamos
con nuestra presencia.

ANHELO

María José Cabot Mercado
Hospital del Mar

Bajo el profundo manto
de la negra noche,
te escribo mis versos
y te pienso
y te llamo
y te mando mis besos...

Y me sube hasta la boca
sabor amargo de hiel,
del dolor que me provoca
la ausencia de tu querer.

Y me pregunto insegura
si esto es amor ó es locura,
envuelta en la envergadura
de una encendida pasión,
que me tiene el corazón
en la ruina más impura
que permite la razón.

Secos mis ojos de llanto
por la acritud del reproche,
que ha hecho de mi vida noche
y de mi noche quebranto.

Se me durmió el pensamiento,
el día que te marchaste
y vacía me dejaste
de vida y conocimiento,
que hundiste mi sentimiento
en un hoyo tan profundo
que yo noto que me hundo
poquito a poco hasta el fondo
de un cráter ardiente y hondo,
que me aparta de este mundo.

Pues tengo mi pecho herido
por la lanza del tormento
de un suspiro sometido
a la pena y el lamento
de no ser correspondido.

SIN ESPERANZA ALGUNA

Francisco del Moral Marchal

Hospital del Mar

Sin esperanza alguna.

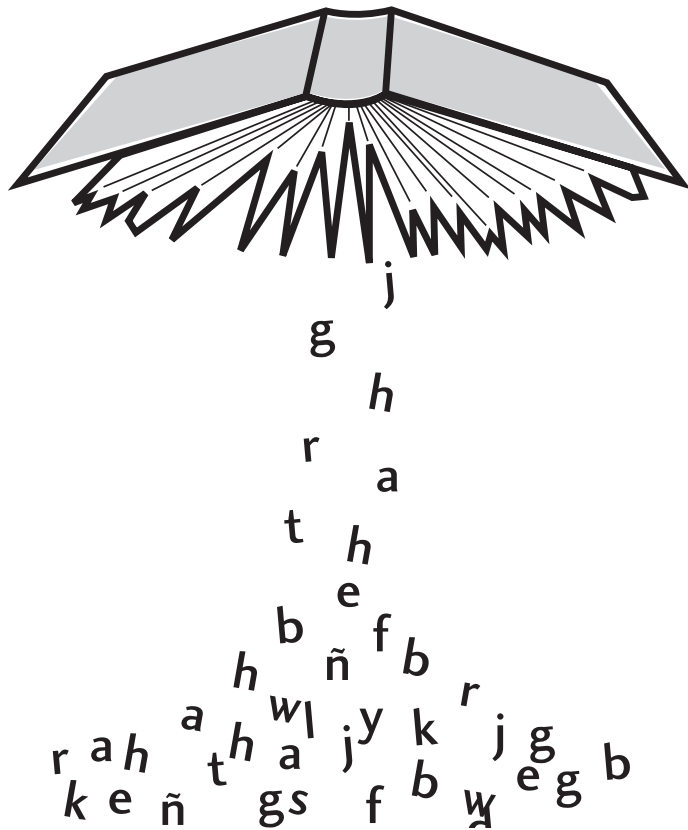
No busques palabras que calmen tu pena.

No esperes consuelo, ni compasión ajena.

Solo con tu duelo, silencio y olvido.

Del amor esquivo que nunca tendrás.

Qué duro es querer y tener que callar.

HOMENAJE A FEDERICO

J.A. del Villar Ruiz de la Torre
Hospital del Mar

Allá en la vega verde
de trigo primaveral
el viento mece las mieses,
como cabellos, y envuelve el azahar
del perfume de una hembra
que se mezcla, por casualidad,
con el rojo de la tarde,
tarde de oro y cristal.

Entonces, la guitarra se resiente,
la guitarra está ya "cansá".
Ha pasado mucho tiempo
en manos de un menestral
cuando su talle pedía,
pedía ¡por caridad!
que la acariciasen otras...
las de su rey natural.
Que cuando él la acaricia
su madera hace vibrar...
¡y hasta las mismas cuerdas
hay que volver a tensar,
no sea que él se la encuentre
con amor... y sin poder cantar!.

Madera de guitarra noble,
madera de dulce cantar
que expresas sentimientos fuertes
pero con miel de panal.
Cántame otra frase, ¡cántame!
que quedéme sin hablar,
que el dolor que yo tenía
no me dejaba expresar
otra cosa que el silencio,
el silencio nada más.

SILENCIO

J.A. del Villar Ruiz de la Torre
Hospital del Mar

Todos me preguntan por ti... madre.
Y yo, antes de responder lo irremediable,
pregunto, a mi vez:
¿Dónde estás? ¿Qué eres ahora?
Como tú y tantos otros que conocí, ¡qué silencio!

El sueño eterno no hiera, es poesía.
El silencio eterno es dolor, es realidad.

Ya no hay más diálogos, no hay verbo.
Ni respuestas, ni opiniones, ni preguntas...
Sólo silencio.

Silencios con dudas que acuden como rumores sin ruido.
Silencios como muro entre esto y aquello.
Silencios como abismo infranqueable.
Silencios como respuesta al verbo,
inconmensurable, eterno, silencio.

Memoria de palabras y de gestos.
Memoria, en fin, es lo que queda
de años y años de verbo.

Desde las nanas, los consuelos
las primeras voces y los cantos,
los consejos, reprimendas y avisos,
opiniones, discusiones, regañinas,
dudas, creencias, ilusiones.
Relatos de amor y sinamores,
historias y secretos de familia.

Miles y miles de palabras con sentido...
para, al fin, llegar a este único silencio
que cierra la boca a mi pasado,
que acaba con tu vida en mi vida,
y al que sólo puedo nombrarlo, para recordarte,
como "*nuestro*" silencio.

CRÓNICA DE REYES

J.A. del Villar Ruiz de la Torre
Hospital del Mar

Como cada año, al final,
se celebran las "Felices Fiestas"
y, otra vez, reunión familiar
con turrón embutidos y cestas.

Sin embargo, a nuestro pesar,
la memoria se pone molesta
pues uno se pone a contar
los vacíos que hay en la mesa.

Cada año los números menguan
y una lágrima siempre está presta.
Furtiva, se escapa la lengua
nombrando al ausente en la mesa.

Sólo niños jugando en la casa
hacen bucles con su algarabía
distrayendo a abuelos y tata
envolviendo su melancolía

¡Qué felices aquellos Belenes!
¡Qué ilusión colocando la cabra!
Los reyes en camellos vienen,
muy cansados, beberán el agua.

¡Mañana bendita de Reyes!
Nadie aguanta más tiempo en la cama.
Precedidos por los peques
llegan todos a la sala.

¡A mí me han traído un balón!
¡Pues a mí me han traído una manta!
Gritan nieto y abuela en unión
y los padres alegran sus caras.

Ya pasaron las fiestas... y el tiempo.
Ya llegó, imparable, el desánimo.
No están ya los que tanto yo siento.
La inocencia se fue con los años.

Pero, escucha, ¡atiende a tu nieto!
¡Otra vez ya comienza la rueda!
Los Reyes se acercan de nuevo
y, quizá, la ilusión se conceda.

Y así ha sido por todos los tiempos.
Es el viejo, al fin, descreído,
Quien transmite ilusión a sus nietos.
¡El regalo mayor conocido!

GOTAS DE LLORAR

Óscar García Algar

Hospital del Mar

Sin prisa
la vida pasa levemente
por tu piel y la mía.

Oigo el sol sin piedad
que golpea la tierra de cemento
y tu sombra me atrapa
con el sudor encontrado entre tu piel.

No debo ahorrarte
esta sensación
de dormida belleza
de tu cuerpo desnudo
abandonado al sueño que me huye
para volver a tocarte
abandonada
hermosa calidez irregular en tu piel.

No se oye ni el tiempo
y me alegro de la intimidad de nuestra confianza
de nuestras coincidencias.

Escribo de la vida
mientras tú la sientes
quiero acostumbrarnos
a estar juntos
mientras nos deseamos desnudos entre las sábanas.

La distancia nos confirma
que la vida es tremendamente hermosa
libre e imparable
mientras ahora deseo besarte
en tus labios
en todos ellos
abiertos apenas
dormida.

Sabemos que llevamos tiempo hablándonos
con palabras escasas
con miradas rotundas
con deseos escondidos
ansiosos de tocarnos
prudentes pero enredados
chiflados
coloreados por este amor que no nos confunde
que es el contrapunto de la estulticia
de locura en la piel
de humedad en los ojos
gotas de llorar que bebemos
consuelo absoluto.

Pero en apenas dos palabras
se resumen tantos días
las palabras recogidas en estos versos
y nuestra felicidad descubierta.

Tibiamente
los días nos desvelan
que nada existe ya sin tu sabor y el mío
que estamos vencidos
cuando nos sorprende la pasión en tus ojos
cuando hemos aprendido a querernos sin tocarnos
llenos de un amor nada disimulado.

Por eso, mientras duermes
te regalo
con tu cuerpo desnudo entre la ropa
las caricias
los besos
que ascienden por tus muslos
que se entretienen en tus pechos
hermosos dormidos y despiertos
mientras mis labios y mi lengua
se resisten al sueño
perdidos en tu sexo.

MATÍ

Óscar García Algar
Hospital del Mar

i va passar el temps
volent i dolent
no-prop i no-lluny
no van ser res perquè ho van ser tot

sona la primera música
amagada en un sobre
ell li va dir una altra vegada
que l'estimava

ella va buscar
a ell
amb una altra cara
amb una altra història

paradoxa de la vida
ells tenien la clau
l'un de l'altre
l'altre de l'un

van aprendre
que la distància
mai no existiria
allí on fossin

i es mimaven
i es feien fora
de les seves vides
per no perdre's

afortunadament
el seu amor
només era en un sentit
això els va mantenir enganxats
amb el delit de la felicitat de l'altre
feliços en el cos de l'altre
fent l'amor entre ells
encara que hi haguessin cares circumstancials al mig
d'una forma o una altra
hi haurà qui ho entendrà
ara és petita
també dorm
al matí

EL ABUELO

M. Cleofé García Ramírez
Centre Fòrum

Era infinito, inquebrantable,
como una nota aguda de mi guitarra.
Era como una nube inmensa
que abarca el cielo.
A los ochenta años había llegado
hacia mucho tiempo; se le notaba
en los ojos y en el pelo tan sereno.
Se sentaba en un madero
y allí pasaba horas enteras
viendo venir el tiempo.
Alguna vez se levantaba
apoyándose en su cacha
y después de una mirada larga
se volvía a sentar.
Era infinito decían los del pueblo.
Era inquebrantable hasta ayer.
La muerte se lo llevo
descansa abuelo.

RETRATO DE UN ALMA INQUIETA

Neus Gonzalez Salguero

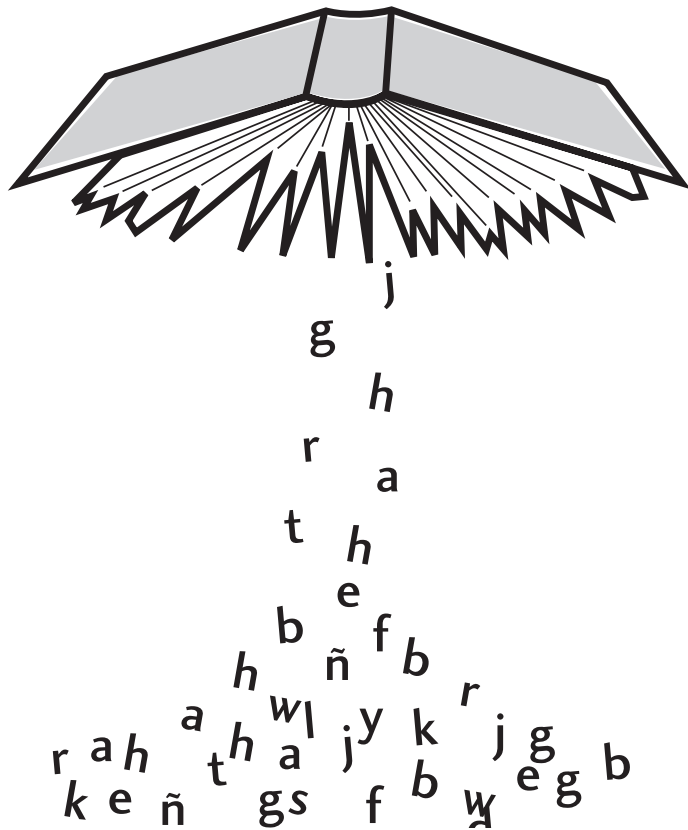
Centre Fòrum

Quisiera curarme de mi misma
por eso he escrito.
Y escribo con palabras
que ocultan otras palabras.
Se me pierden, cuando intento decirlas
me defino a mí misma,
me busco dentro,
pero soy demasiado fugaz y me escapo
rasgada y volátil
vuelo hacia dentro
donde no hay ley de gravedad.
Me arriesgo a vivir cada instante
siguiendo mi propia aventura
vivo en un impás
y no encuentro mis sinónimos.

Queriendo habitar la casa de la felicidad,
libro de una invisible,
donde yo siempre pierdo.

Me da miedo viajar
por si acaso se pierde mi alma
en la vorágines de la vida.

Me da miedo la locura
y me atrevo a una lucidez.
¡¡Qué difícil quedarse sin alma al desnudo!!
Estoy en la vida fotografiando un sueño,
grito de la rabia y de asombro,
me escondo en mi fracaso
y colecciono frases de amor.
Adivino cosas que no tienen nombre
y soy contemporánea de un tiempo venidero
demasiada nostalgia me envuelve.
Parece que he perdido algo
pero no sé dónde ni cuándo.
Mientras.....
me quitaré mi traje de experiencia
olvidaré elogios e injurias;
Quiero asombrarme a mi misma
e inaugurar me de nuevo.
¡¡Tengo necesidad de volver a nacer!!

LLUVIA DE AMOR

Diego Lázaro Agudo

Hospital del Mar

Una gota, dos gotas, tres gotas.

Comienza a llover.

Una mirada, dos besos, tres caricias.

Te empiezo a querer.

Quizás seamos dos almas gemelas.

Con un mismo camino por recorrer.

Pronto marcharán las lluvias.

Nunca me dejes de querer.

LA REVERÈNCIA DE LES TORRES

Antoni Sitges Serra
Hospital del Mar

I. CAURÀ LA TORRE

Aleshores caurà la torre inclinada,
i també les altres,
dreçades en deliri,
alçades en desafiament
i afany de triomf total.

I del soroll de la desfeta,
com pols que la ventada aixeca,
creixeran fantasmes volàtils
que el temps anirà conformant
pactant amb savis i meteors.

I l'aigua tornarà a rajar
i exhumarà el verd segregat
sota la grisor esquerdada
de les autopistes buides
i de les runes de ciment obsolet.

Per sempre més, comprendrem,
llavors,
que la lluna no minva ni creix
en un joc ensimismat
sinó com espill lluminós
del poder i la fortuna.

II. AJUPINT EL CLOQUER

La torre, finalment,
complirà la reverència
ajupint el cloquer
fins besar el terra.

Abdicarà de vuit segles,
cedint la subtil corona
de núvols esfilagarsats
al no res subseqüent.

El seu marbre malmès
esdevindrà temps i mite,
i la Plaça dels Miracles morirà
de la gravetat que la feu néixer.

Ja ningú creu en miracles
ni en presència d'aquest *duomo*.
Com cucs sobre la gespa,
molts miren, pocs copsen.

Sobre el camp venerable
esmicolats fragments del Bernini
-bronzos d'una Bíblia trencada-
insignificants pels vàndals.

Pisa, Gener 2008

AVUI ÉS UN DIA ESPECIAL

Gerard Villar Liarte

Hospital de l'Esperança

Avui,
és un dia especial.

Un cop més porta,
impregnat,
l'alegria de veure't.

Tot just
obrir-se,
s'albiren,
cofois,
raigs de llum,
afalagadors,
que auguren
un espai
tridimensional
on captar
la teva essència.

Si tot va bé,
esdevindrà
a la memòria
un altre jorn
inesborrable

i irrepètible,
on,
per primer cop,
prodigiosament
predestinats,
convergirem
al plànol,
metafísic,
de la complicitat.

Si tot va bé,
romandrem
en el delit
de la suspensió
ingrònida,
tot matisant
l'harmonia
plaent
que traspua
un somriure,
intern i a ulls clucs,
que endevina
la veritable
quietud
de l'equilibri,
l'autèntica
percepció
de felicitat.

LA TOSCANA

Gerard Villar Liarte

Hospital de l'Esperança

Amb el record del *chianti*
i pinzellades de *vernaccia*
tot assaborint una degustació
de *cinghale e altri piatti*,
amb la vista a una vall,
des d'una terrassa
de l'abadia,
posem per testimoni
l'*Osteria de Coltibuono*
que ja res tornarà
a ésser el mateix.

I menys ...
després del *moscato frizzante*.

Institut Municipal d'Assistència Sanitària